

[opslag 402] tom

[opslag 403]

Kommissionens Beretning 1. maj 1879

[opslag 404 tom

[opslag 405]

Finants. min. Vestind. Ktr.

Kommission om Oprør.

[opslag 406]

Commissionen i Anledning af Oprøret paa St Croix.

Kjøbenhavn den 1ste Mai 1879.

I Henhold til det os under 28de December f. A. meddelte allerhøieste Commissorium afreiste vi den 11te Januar d. A. herfra til St. Thomas, hvor vi ankom den 2^{den} Februar, og hvorfra vi nogle Dage senere begave os til St. Croix. Under vort Ophold paa denne Ø fra den 5te Februar til den 20de Marts have vi til foreskjellige Tider indberettet til Finantsminiateriet angaaende enkelte af de os ved bemeldte Commissorium allernaadigst overdragne Hverv. Idet vi henvise til disse Indberetninger, - særlig til Skrivelse af 12te Februar N° 1 angaaende det militaire Spørgsmaal, Skrivelse af 6te Marts N° 4 angaaende Skadeserstatnings-Spørgsmaalet og Skrivelse af 26de Februar N° 3 angaaende Bevilgelse af Laan til Skadelidte – skulle vi, efter den 18de April at være vendte tilbage hertil, tillade os i det Følgende at give en samlet Fremstilling af de Resultater, hvortil vi ved de af os anstillede Undersøgelser ere komne med Hensyn til de Spørgsmaal, hvilke det har været vor Sendelses Formaal at tilveiebringe Oplysning om. [opslag 407]

For at komme til tilstrækkelig Klarhed med Hensyn til Forholdene vedrørende den første af de Commissionen stillede Opgaver: "at undersøge og til Regjeringen at afgive Beretning om Aarsagerne til Oprørets Udbrud og om Midlerne til at forebygge en Gjentakelse af samme", har Commissionen søgt de fornødne Oplysninger væsentligt ad 2 Veie. Dels har den nemlig, da det viste sig nødvendigt til Vurdering af den ved Oprøret foranledigede Skade at besigtige 54 af Plantagerne paa Øen, benyttet den Leilighed, der derved frembød sig til at udspørge de forskjellige Klasser af Befolkningen paa disse, dels har den foralediget indkaldt for sig 53 Personer af alle Livsstillinger og Kaar fra Landet som fra de 2 Byer og blandt Andet forlangt deres Forklaring angaaende dette Punkt, idet man har fremkaldt denne Forklaring ved bestemte Spørgsmaal, uden dog at binde Vedkommendes Udtalelser udelukkende til disse. Den i den Anledning optagne Protokol tillader man sig at vedlægge. – Bilag 1. – Endelig har man søgt at komme til en paalidelig Bedømmelse af disse Forhold ved at gjenemgaae Standretsprotokollen og tildels Protokollen over de endnu ikke afsluttede Forhører, der ere optagne af den ved Kgl. Resolution af 25de October f. A. nedsatte Commission til Undersøgelse og Paadømmelse af de ikke ved Standretten afgjorte Sager, foranledigede ved Oprøret.

Commissionen maa da udtale som sin Overbevisning, at selve Oprørets Udbrud hidrørte fra en Tilfældighed, og at der ikke kan antages forud at have været lagt nogen Plan dertil. Det er vistnok utvivlsomt, at der blandt de den 1ste October baade i Christiansted og Frederiksted i større Mængde end sædvanligt tilstedeværende Arbeidere har været en stærk Tilbøielighed til at gjøre "Noget" for at opnaae en høiere Betaling for deres Arbeide, end de hidtil havde havt, og Tanken om at fremtvinge Sligt ved en Art "Strike" har muligvis foresvævet enkelte af dem, hvorhos denne Tanke i Løbet af Dagen turde have fundet videre Udbredelse. Men der findes ikke noget Spor af en forudgaaende almindelig Aftale i saa Henseende, ligesom det ogsaa af Forklaringerne fremgaaer, at de Paagjældende, forinden Tanken om Oprøret blussede op i Frederiksted, nærmest have søgt dette almindeligt nærede Ønske eller, om man vil, dette Forlangende tilfredsstillet gennem det salg af Pas (Beviser for, at Landarbeideren paa lovlige Maade har forladt sin hidtidige Tjeneste), som

stedse har fundet Sted i Skiftetiden, og som de denne Gang kun vilde indlade sig paa til forholdsvis høie Priser, ja endog heelt vægrede sig ved at indgaae.

Det maa saaledes betragtes som en Tilfældighed, naar en drukken Negers Opsætsighed mod Politiet gav Anledning til en Controvers, som endte med et Slag fra en Betjents Side. Det var ligeledes tilfældigt, at den støiende Hob, da den ved Pastor Du Bois's og Politimesterens Mellekomst var bleven bevæget til at forlade Byen, blev bragt paa ander Tanker ved et Fruentimmers Raab om, at den tidligere omtalte drukne Person, der, da han fandtes henliggende drukken paa Gaden med et Saar i Hovedet, var foranstaltet indlagt paa Hospitalet, var død af det ham tilføiede Slag, en Beretning, som viste sig fuldstændigt ubegrundet, samt at den derved ophidsedes til Uordener, som stadigt fik større Omfang, indtil de endte i Plyndring og Brand. Det er vel bleven [opslag 408] fremført for Commissionen, at der den 1ste October i Frederiksted skal være yttret blandt Mængden, at der ikke kunde ventes Hjælp for Fortets faa Forsvarere fra Christiansted, "eftersom de havde det ligesaa hedt der, som i Frederiksted"; der er ogsaa fremsat Formodning om, at den i Christiansted tilstedeværende Mængde af Landarbeidere havde opgivet et paatænkt Attentat paa Byen og forladt denne paa Grund af den tilfældige Omstændighed, at Trommen den Dag blev rørt for at samle Brandcorpset til Sprøiteprøve, og at den derværende militaire Styrke om Eftermiddagen den 1ste October afholdt Øvelser i Kanonexercits paa Pladsen foran Fortet. Men for denne Formodnings Rigtighed foreligger der ikke det ringeste Bevis, ligesaa lidt som nogen Person er udfunden, som kunde antages at have været Ophavsmand til dette Rygte, hvorpaa Formodningen er grundet. Først efterat Hoben, der under Ildebranden i Frederiksted var bleven forøget med endel tililende Negere, saavel fra Byen som fra Plantagerne, ved den militaire Hjælps Ankomst til Byen var dreven ud af denne, sees der at være lagt Planer til Udbredelse af Ødelæggelsen ogsaa til Landeiendommene og til at reise Arbejderbefolkningen sammesteds, Planer, som dog ikke vare forudfattede, men Øieblikkets Værk. At Frygten for Følgerne af det Skete den 3^{die} October hos de Ledere, som Bevægelsen havde skabt, kan have fremkaldt en Plan om fra forskjellige Sider at nærme sig Christiansted for ved denne Byes Afbrænding at fordrive den hvide Befolkning og gjøre Negrene til Herrer over Øen, kan vel ikke bestemt benægtes; om ogsaa en saadan Plan, der i hvert Fald blev brudt ved Militairstyrkens Fremrykning den nævnte Dag og dens Sammenstød med den af de 3 da formerede Bander, som fulgte Centralinien, ved Annas Hope, maatte have existeret, har den øiensynligt været Øieblikkets Værk, og dens Fremkomst kan ikke faae nogen Betydning med Hensyn til Afgjørelsen af Spørgsmaalet om en forudlagt Plan for det stedfundne Oprør, hvilken, som alt bemærket, efter Commissionens Undersøgelser ikke kan antages at have foreligget.

Medens saaledes selve Oprørets Udbrud maa antages at hidrøre fra en Tilfældighed, er det paa den anden Side utvivlsomt, at det har været Udtrykket for en hos Landarbejderne tilstedeværende og blandt dem almindeligt udbredt Misfornøielse. I saa Henseende er der alt ovenfor gjort en Antydning ved Omtalen af Oprørets Udbrud, men for at komme til et klart Overblik over hele dette Forhold, hvori de dybere liggende Aarsager til Bevægelsen maa søges, vil det være nødvendigt at omtale Udviklingen deraf gennem en længere Periode.

Efter Slaveriets Ophævelse i 1848 blev det som bekjendt anseet nødvendigt ved den provisoriske Anordning af 26de Januar 1849, de saakaldte Arbejderregulationer, at ordne Arbejderforholdene paa Plantagerne paa en for Colonien betryggende Maade saavel for Arbeidsherrernes som for Arbeidernes Vedkommende. Dette forment man at opnaae væsentligt gennem Fastsættelse af Aarscontrakter med en bestemt Godtgjørelse for en vis Arbejdstid, bestaaende dels i contant [opslag 409] Betaling, dels i frit Hus med et lille Stykke Jord til egen Dyrkning (Provisionsgrund) samt Fødemidler, den saakaldte "Allowance", hvortil endvidere kom forskellige andre Paabud saavel i Arbeidernes Interesse, som sigtende til at beskytte Arbejderherrerne mod

Forsømmelighed o. s. v. fra Arbeidernes Side. Denne Ordning, der vel nærmest indførtes for at danne en Overgangstilstand til det fuldstændigt frie Arbeide, har med enkelte dertil sig sluttende Bestemmelser nu været opretholdt i 30 Aar, og det bør siges, at den, reent materielt, har haft sine store Fordele for Arbeiderne, idet den nemlig i en Række uheldige Aar har beskyttet dem mod at lide Nød, medens Opfyldelsen af de Arbeidsherrerne gennem Regulationerne paalagte Forpligtelser ofte har tynget paa disse i ikke ringe Grad og bidraget meget til den Tilbagegang i Velstand, som har characteriseret den omhandlede Periode. Men paa den anden Side maa Commissionen formene, at man i denne Periode og navnlig dens sidste Halvdel fra de forskjellige heri interesserede Parters Side har taget for lidt Hensyn til det Omslag navnlig i Eiendoms- og Befolkningsforholdene paa St. Croix, som vistnok alt i en tidligere Periode burde have fremkaldt Bestræbelser for en yderligere Udvikling af den Frihed i Arbeiderforholdene, hvortil den provisoriske Anordning af 1849 dannede Indledningen.

I den første Tid efter Emancipationen var det naturligt, at de frigjorte Plantagenegere fortsatte i Arbeidet under den tidligere, dem tilvante Form, og at de saaledes mindre følte det tvingende i Arbeiderregulationernes, deres Frihed indskrænkende Bestemmelser, der paa samme Tid gav dem den samme Sikkerhed for deres Udkomme, som de havde haft under Slaveriet, og desuden betydeligt forbedrede deres materielle Stilling; men anderledes stillede det sig efterhaanden for den yngre opvoxende Slægt, for hvem det egentlige Markarbeide, saaledes som det dreves og endnu drives (i en samlet "Gang" under Opsyn af en "Driver"), var et Minde om Slavetilstanden. De yngre Arbeideres Bestræbelser rettedes derfor snart paa at opnaa de mere privilegerede og bedre lønnede Bestillinger paa Plantagerne, eller paa andre, ofte mod Arbeiderregulationerne stridende Maader at skaffe sig forøgede Indtægter. Mange opgave at tage fast Tjeneste paa Plantagerne, og den Trang, som Planterne lige siden Emancipationen have følt til en Forøgelse af deres Arbeidsstyrke, uagtet der er søgt at bøde paa den ved Indførsel af fremmede Arbeidere, og desuden et ikke ringe Antal Eiendomme ere gaaede ud af Sukkercultur og nu kun drives som Kvægplantager med langt færre Arbeidere, har efterhaanden ledet til en saadan Tingenes Tilstand, at Arbeiderregulationerne daglig overtrædes i stor Udstrækning og mange Retninger, og at navnlig den Lighed, som Regulationerne tilstræbte at indføre i Arbeidernes Stilling, ifølge den ved Forholdene selv medførte Udvikling er gaaet over til en Ulighed, der, saalænge Regulationerne bestaae, maa skabe Misfornøielse med dem.

En Omstændighed, der har haft en ikke ringe Betydning for Udviklingen af Arbeiderforholdene, er den Forandring, der i Aarenes Løb er skeet med Hensyn til Eiendomsbesidderne. Ved Emancipationen vare endnu endel Plantager dels eiede, dels bestyrede af [opslag 410] Mænd, som i længere Tid, undertiden gennem flere Slægtled, havde været knyttede til Øen som Plantagebsiddere; imellem disse og de Eiendommene tilhørende Negere havde der, endog bortset fra den Interesse, som Eierne naturligt maatte have i at bevare Arbeiderne og deres Børns Liv og Sundhed som en væsentlig Del af Eiendommens Substants, dannet sig Baand af ikke ringe Styrke, der gjorde det naturligt og lettere at ordne Arbeiderforholdene ved Bestemmelser som Arbeiderregulationernes. Men samtidigt med at der dannede sig en ny Slægt af frifødte Negere, forandredes ogsaa efterhaanden de ovenfor paapegede Forhold. De tidligere Eiere ere efterhaanden bortdøde, blevne forarmede eller have forladt Øen med deres Familier, og Eiendommene ere gaaede over i nye Hænder. Paa Grund af de vanskelige Eiendomsforhold have Kapitaler udefra ikke søgt til Øen; ved Salg af Plantagerne have Priser og Salgsvilkaar derfor gjerne maattet stilles saaledes, at der udfordredes forholdsvis mindre Kapital til Kjøbet, og Følgen har været, at en betydelig Del af Øens Plantager, deriblandt endel af de største og bedste, ere kjøbte af tidligere Forvalter, navnlig Irlændere, der ved Flid og Sparsommelighed havde forstaaet at arbeide sig frem til nogen Formue, men dog ikke have haft Kapital nok til at udbetale tilstrækkeligt, og derfor have maattet lade en betydelig Del af Kjøbesummen indestaae som Prioritet i Eien-

dommene og saaledes havt store aarlige Rentebeløb at tilsvare. De have derfor saa meget mere været nødsagede til at stræbe efter at bringe saa meget som muligt ud af Eiendommene, altsaa ogsaa af Negrenes Arbeide, med de mindst mulige Udgifter. Det er kun undtagelsesvis, at de have betragtet St. Croix som et Hjem; for en stor Del ere de ikke gifte, og i Reglen vilde de, naar de havde erhvervet sig Formue nok til at kunne leve i Europa, forlade Øen. Hertil kommer, at den største Del af dem hverken staaer høit i almindelig Dannelse eller i social Henseende, og at der derfor ikke imellem dem og den efterhaanden mere og mere vexlende Arbeiderbefolkning paa deres Eiendomme kunde vedligeholdes eller danne sig et lignende Respectens Baand, som endnu kunde bestaae i de første Aar efter Emancipationen, ligesom Eierne stedse mindre have fundet sig tilbøielige til at sørge for Arbeidernes og deres Børns Liv og Sundhed og disse sidstes Opfostring og Oplærelse gennem Skolerne. Enhver Arbeidskraft, ogsaa Børnenes, var det magtpaaliggende at benytte, og Forældrenes Ligeegyldighed fik saaledes en Naturlig Allieret i Besiddernes Egennytte.

En ligefrem slet Behandling af Landarbeiderne har efter Commissionens Skjøn dog kun undtagelsesvis fundet Sted; i saa Henseende har det været en Beskyttelse for dem, at Arbeidskraften paa Øen i det Hele har været utilstrækkelig, saa at Frygten for at miste for mange Arbeidere ved Skiftetiden har virket modererende med Hensyn til Behandlingen af dem. Men det har vistnok kun i altfor mange Tilfælde skortet paa en saadan Betragtning af Arbeiderne, som i dem finder Andet end netop Væsener, hvilke Egennytten byder Vedkommende at søge holde i Live og ved godt Helbred. *[opslag 411]*

Der vilde alligevel neppe af de før anførte Grunde være opstaaet stor Misfornøielse blandt Arbeiderne, der ere fødte paa Øen, og som af Natura ere fredelige og lydige Folk. Det er ogsaa paalidelige Personligheder, der ere vel bekjendte med Forholdene paa de andre vestindiske Øer, blevet erklæret, at St. Croix var den Ø, hvor Arbeiderbefolkningen var bedst stillet, var bedst næret og overhovedet havde det sundeste og mest tilfredse Udseende. Øens afsides Beliggenhed lod ogsaa Befolkningen mindre paavirkes af Tidens Rørelser, men de ovenfor omtalte Forhold maa dog betragtes som Begyndelsesaarsagen til den Utilfredshed, som senere skulde finde yderligere Næring dels gennem forskellige Omstændigheder, hvorved Arbeideren troede sig forurettet, dels gennem den stadige Nedgang i Folkemængden og derved i Arbeiderstyrken, og endelig gennem de ved Fællessukkerkogeriets Etablering og senere Uheld fremkaldte Forhold.

Hvad de først antydede Omstændigheder angaaer, da ere navnlig tre angivne som de, der have sat ondt Blod. Den første var Benyttelsen af den Ret at paalægge Bøde for Arbeidsforsømmelser, som Arbeiderregulationerne hjemlede vedkommende Eier eller Forvalter, og som disse formentes ofte at have brugt paa en saa nøielseende og stræng Maade, at Arbeideren ved Opgjørelsen af sin Ugeløn blev skuffet ved at see denne forringet paa Grund af Bøder for Forseelser, som vare saa ringe, at han antog ikke at have fortjent den ham paalagte Straf, ja at han undertiden kunde være uvidende om, at han overhovedet havde forseet sig. Saa meget mere irriterende synes dette Forhold paa sine Steder at have været, som Arbeiderne have staaet i en Formening, at Bøderne ikke kom Plantagen eller dens Eier tilgode, men vare en Biindtægt for Forvalteren, som denne saaledes havde Interesse af at gjøre saa stor som muligt. – Commissionen maa med Hensyn hertil efter de indhentede Oplysninger antage, at et saadant Forhold virkelig har fundet Sted paa flere Plantager, men har samtidigt faaet det Indtryk, at det ikke har været gennemgaaende, og navnlig ikke i de senere Aar har været af Betydning, da man paa Grund af Manglen paa Arbeidere snarere har været lempelig med Hensyn til Idømmelse af Bøder end det Modsatte for ikke ved overdreven Strængthed at miste for stor Arbeidskraft. Correctest vilde det imidlertid være, at Bøder bleve idømte Vedkommende af Øvrigheden efter at Sagen var undersøgt af denne.

En anden Omstændighed var den, at der ved Arbeiderregulationernes Bestemmelser om 2 Grændser for Opsigelsestiden for Aarscontrakterne blev aabnet Eiene og Forvaltere Adgang tik at nægte Modtagelse af en

Opsigelse før den ene Tidsgrændse, fordi den kom for tidlig, og til, naar den Paagjældende da i Uvidenhed eller Tankeløshed lod den anden Tidsgrændse gaae forbi, da at gjentage denne Nægtelse, fordi Opsigelsen nu kom for silde, og saaledes tvinge Vedkommende til at forblive endnu et Aar paa Plantagen, uagtet det var dem bekjendt, at det var hans Mening at forlade den til den førstkommende Skiftetid. – I Forbindelse hermed kan nævnes et andet [*opslag 412*] mere specielt Forhold, der ogsaa har givet Anledning til Klage, nemlig at en Arbejder, der havde opsagt Tjenesten for at flytte til en anden Ø, hvor han havde købt Eiendom, maatte opgive dette sit Forsæt, fordi hans Kone, der var fæstet til en anden Tid, ikke kunde erholde Tilladelse til at skifte samtidigt med Manden.

Skjøndt Commissionen ikke har kunnet erholde paavist noget bestemt Exempel i førstnævnte Retning, anseer den det dog for sikkert, at Tilfælde af denne Art ere forekomne, og en slig Fremgangsmaade, om den end kan forsvares ligeover for Lovgivningen, er selvfølgelig alt Andet end human. Men paa den anden Side ere Arbejderne gennemgaaende saa vel bekjendte med Tiden for Opsigelse af Tjenesten, at det kun aldeles undtagelsesvis kan have fundet Sted, at en Plantages Besætning skulde have været saa uvidende i den Retning, at Vedkommende ikke, i hvert Tilfælde gennem sine Arbeidsfæller, skulde have kunnet faae den fornødne Underretning i saa Henseende. Medens der saaledes, ved at der i Regulationerne er sat 2 i Stedet for som i andre Tyendelove 1 Tidsgrændse for Opsigelsen, undtagelsesvis har kunnet foranlediges nogen Usikkerhed angaaende det rette Tidspunkt for denne, har dog samtidigt den omtalte Bestemmelse upaatvivlelig under de stedfindende Forhold havt den gavnlige Virkning, at en mindre Uenighed mellem Arbejdsyder og Arbejdsgiver udenfor de nævnte Tidsgrændser ikke har medført en forhastet og i Hidsighed fremsat Opsigelse med de dertil knyttede uheldige Følger for begge Parter.

Den tredie Omstændighed berører et Forhold mellem Øvrighederne og de Arbejdere, som efter given Opsigelse agte ikke blot at forlade deres hidtidige Tjeneste, men at drage bort fra Øen. Saavel tidligere som ogsaa under de sidste Uroligheder er der fremført Klager i denne Retning med Hensyn til 2 Punkter, idet Arbejderne have meent, at der forsætlig blev lagt dem Hindringer i Veien for at forlade Øen, dels derved, at der af Politiet i Byerne blev forlangt, at de skulde godtgjøre at være i Besiddelse af nogle faa Dollars, dels derved, at der blev sørget for, at der ikke den 1ste October var de fornødne Transportmidler tilstede, saaledes at Vedkommende, da de af Politiet fik Tilhold om at tage fast Tjeneste inden 3 Dage, faktisk bleve tvungne ind igjen i de Tjenesteforhold, som de ved deres paatænkte Udvandring fra Øen netop vilde frigjøre sig for.

Commissionen er ved sin Undersøgelse af dette Forhold navnlig for sidste October Skiftetids Vedkommende kommen til det Resultat, at der for flere Aar siden fra St Thomas er blevet rettet en Anmodning til Politimestrene paa St. Croix om at gjøre de Arbejdere, der vilde forlade sidstnævnte Ø, opmærksomme paa, at de ved Ankomsten til St. Thomas ikke havde de nødvendige Subsistentsmidler for nogen Tid, vilde blive sendte tilbage til St. Croix for ikke at falde Communen St. Thomas til Byrde, samt til den Ende forvise sig om, at Vedkommende ved Afreisen virkelig var i Besiddelse af en mindre Sum. Denne Anmodning blev efterkommet af de daværende Politimestre i Frederiksted og Christiansted, som forlangte, at [*opslag 413*] Emigranterne skulde godtgjøre at være i Besiddelse af nogle faa Dollars. Foranstaltningen blev imidlertid hurtigt opgivet som betydningsløs, eftersom de samme faa Dollars, der forevistes paa Politistationen af en Bortreisende, stadigt ved midlertidig Overlevering til Andre kunde gaae og gik igjen som et altsaa unyttigt Bevis i den omhandlede Retning. Den 1ste October f. A. er der som en Følge heraf ikke stillet nogetsomhelst Forlangende i denne Retning, men Vedkommende ere kun blevne gjorte opmærksomme paa Nødvendigheden af at være i Besiddelse af Subsistentsmidler. Den anden Klage maa ligeledes i sin Almindelighed betegnes som uberettiget, idet Øvrigheden overhovedet aldeles ikke har blandet sig i Transportspørgsmaalet, som er Gjenstand for rent privat Entreprise. Hvad specielt den 1ste October 1878 angaaer er det oplyst, at der i

Frederiksted – hvor netop denne Klage blev fremsat under Oprøret – den 30te September var 2 Skibe tilstede, nemlig 1 Skonnert og 1 Slup, og at dennes sidstes Fører, da han den sidstnævnte Dag anmeldte sin Afrejse for Politiet og af dette blev spurgt, hvorfor han ikke vilde blive til den paafølgende Dag og tage den Fragt med, som bortdragende Arbeidere muligen kunde yde, udtalte, at han havde overbevist sig om, at der ikke iaar vilde drage flere Arbeidere bort, end Skonnerten med Lethed kunde tage, hvilket ogsaa viste sig at være rigtigt. Det vil af det anførte fremgaae, at der for Oprørets Vedkommende ikke har været nogetsomhelst Begrundet i de heromtalte Klager, og at Fremførelsen deraf maa være skeet enten med Bevidsthed om, at de vare ubegrundede, eller, hvad der er sandsynligere, af Mangel paa Kjendskab til de virkelige Forhold.

Men ved Siden af disse her anførte Omstændigheder, der vel kunne have tjent som Ophidselsesmidler under Oprørsbevægelsen, har der naturligvis været andre Momenter af langt mere gennemgribende Betydning for Vækkelsen af en almindelig Utilfredshed blandt Landarbejderbefolkningen. Allerede den ved Trangen til Arbeidskraft foranledigede Indvandring af Arbeidere fra de engelske Øer bragte saaledes Elementer ind i Befolkningen, der naturligvis efter de frie Arbeidsforhold, hvorunder de paa de nævnte Øer havde levet, kun modstræbende og uvilligt bøiede sig under Arbejderregulationernes Bestemmelser. Disse fremmede Elementer, der paa den ene Side vare forholdsvis langt bedre underviste end Landarbejderne paa St. Croix, og paa den anden Side vel i Reglen vare kraftigere Arbeidere, men ofte slette Subjecter, af hvilke mange skulle have været straffede paa deres tidligere Opholdssteder, maatte snart kunne aabne hines Øine for det i sig selv urimelige Forhold, som Arbejderregulationerne havde indført, at den kraftige Arbeiders større Arbeide ikke lønnedes bedre end den Svages mindre Arbeide, ligesom overhovedet for det Nedtrykkende og Sløvende i, at Flid og Dygtighed savnede et Vederlag i et større Udbytte end det, der opnaaedes af den Dovne og Udygtige. Der behøvedes efter denne Forberedelse kun Exempler paa, at en haandgribelig Forskjel i saa Henseende virkelig kom tilstede for Nogles Vedkommende, uden at berøre den hele Masse i sin Almindelighed; for at Utilfredsheden kunde faae en i hvert Tilfælde tilsyneladende berettiget Næring, og disse Exempler lode heller [*opslag 414*] ikke længe vente paa sig. Det var atter Trangen til Arbeidskræft, som gjorde sin Virkning gjældende.

Foruden Landarbejderne findes der, som bekjendt endel Arbeidere i Byerne, beskæftigede med forskelligt Erhverv, der ikke kræver nogen fast Tjeneste, og som derfor betales for kortere Terminer, i Reglen dagvis. Den almindelige Benævnelse for denne Slags Arbeidere er "Porters". Efterhaanden som Markarbeidet krævede flere Kræfter, blev der, tiltrods for Arbejderregulationernes Paabud i modsat Retning, paa flere Steder gjort Forsøg med at overføre Portersystemet ogsaa paa Landarbeidet, idet man antog Folk, der boede i Byerne, til at arbejde paa Plantagerne uden at træde i nærmere Tjenesteforhold til disse. Disse "Porters" lønnedes da med 20 – 25 Cents om Dagen, men havde intet frit Hus, ingen Allowance eller deslige som de faste Arbeidere. Efterhaanden som dette System, der i sin oprindelige Form kun egnede sig for de umiddelbart ved Byerne liggende Plantager, blev det for besværligt at have de nævnte Porters liggende om Natten i Byerne, hvorfor Eieren af vedkommende Plantage saae sin Fordel ved at lade dem boe paa denne, ligesom det ikke var sjældent, at de ogsaa fik nogen Allowance. Følgen heraf var altsaa den, at der paa samme Plantage, i samme Hold Arbeidere og med det samme Arbeide, af den i fast Tjeneste staaende Besætning kun tjentes halvt saa meget som af den i et løsere Forhold til Plantagen staaende Porter, der desuden ikke var bunden for længere Tid ved noget kontraktligt Forhold. At Sligt med Nødvendighed maatte fremkalde Misundelse og en dybt indgribende Misfornøielse hos de faste Landarbeidere, der naturligvis ganske saa bort fra, at det faste Tjenesteforhold under Arbejderregulationernes Vilkaar paa den anden Side sikrede dem mod Nød i trange Tider – kan næppe vække Forundring. Imidlertid var det berørte Forhold, ganske afseet fra dets særlige Conseqventser, lovstridigt, og da det greb om sig, blev det ogsaa gjort til Gjenstand for Paatale

fra Politiets Side, i hvilken Anledning der opstod forskellige Retssager mod de Plantagebestyrere, der anvendte Systemet. Ved nogle deraf følgende Domme bleve Lovovertræderne straffede med Bøder, men de senest i den Anledning reiste Sager bleve henlagte, fordi man ville oppebie Iværksættelsen af den allerede i flere Aar nærede Tanke om Oprettelse af et eller flere Fællessukkerkogerier paa St. Croix. Ved Etableringen af disse var det en naturlig Forudsætning, at Arbejderregulationerne maatte falde, og saaledes det fuldstændigt frie Arbeide indtræde; man vilde derfor ikke ved directe Indgreb forhindre det til det frie Arbeide stærkt grændsende Portersystem i at udvikle sig, hvad det ogsaa navnlig paa den vestlige, stærkest sukkerdyrkende Del af Øen gjorde i den Grad, at enkelte Plantageeiere have havt flere Porters end faste Folk til Dyrkning af deres Marker. Idet man derfor lukkede Øinene for det Ulovlige i Portersystemets Anvendelse paa Landarbeidet, oversaa man imidlertid tillige den Fare, der ligger i at stille forskellige Individuer af den samme Art og med den samme Tjenstydelse under forskellige Lønningsvilkaar. Upaatvivlelig skete dette i sikker Formodning om, at Arbejderregulationernes Ophævelse, der efter Bestemmelsen i Lov af 25de Februar 1876 § 5 maatte [opslag 415] antages at ville indtræde senest den 1ste October 1881, var saa nær forestaaende, at Arbejderne kunde ventes at ville have Taalmodighed nok til at oppebie den, og at Terminen, naar Fællessukkerkogeriet var kommet i gang, burde og vilde forkortes yderligere. – En forstandig Betragtning navnlig fra Arbejdernes Side af Forholdene paa det Tidspunkt, da Loven angaaende Fællessukkerkogeriet af 25de Februar 1876 emanerede, vilde vistnok have ført til snarest muligt at ophæve Arbejderregulationerne i Erkjendelse af, at Bestemmelsen i Loven angaaende dette Forhold saavel ifølge sit Indhold som ifølge sin ubestemte Form let kunde blive Anledning til en Agitation, medens Spørgsmaalet uden en sliig Bestemmelse sandsynligvis vilde have løst sig af sig selv, saasnart Fællessukkerkogeriet var kommet i gang. Under de ved Loven givne Forhold var det imidlertid af flere Grunde, som Commissionen ikke finder Anledning til her at gaae nærmere ind paa, forklarligt, at man ikke fra nogen Side forhastede sig med dette Spørgsmaal, hvis pludselige Løsning desuden ikke blev absolut nødvendig, da Sukkerkogeriet paa Grund af forskellige Uheld uventet standsede sin Drift midt under Campagnen. Dets Etablering saavelsom dets Arbeide efter denne havde imidlertid ydet sin betydelige Skjærm til Utilfredsheden blandt Landarbejderne. At et Etablissement som det heromtalte ikke kunde tvinges ind under Arbejderregulationerne, er en Selvfølge, men der havde vistnok i de bestaaende Forhold været god Grund til, at der fra Fabrikens Bestyrelses og tillige fra Autoriteternes Side var blevet gjort alt Muligt for at undgaae, at der ved Arbeidet fremkaldtes Calamiteter med Hensyn til Plantagernes forsvarlige Dyrkning. Der sees imidlertid, efter Alt hvad der foreligger, ikke at have været lagt nogen særlig Vægt herpaa, og der er derved ikke blot draget en utilbørlig stor Arbeidskraft fra Landarbeidet, men ogsaa hos den ved dette sidste Arbeide tilbageblivende Del af Befolkningen vakt en Misfornøielse, som, hvor uberettiget den end i Realiteten kan siges at have været, gjorde sig stærkt gjældende.

Fællessukkerkogeriet virkede nemlig ikke blot som et Portersystem efter en større Maalestok, men det bevirkede ved sit fuldstændigt frie Arbeide tillige, at der ved samme absorberedes et langt større Antal Arbeidere end formentlig nødvendigt. Den hos den sorte Befolkning almindelige og navnlig hos den daarligere Del stærkt fremtrædende Tilbøielighed til i et Par Dage af Ugen at fortjene det Lidet, som den har nødig til Livets Ophold, for dernæst Resten af Ugen at fortære det i Lediggang og Forlystelser, fik ved Sukkerkogeriet rigelig Næring, og paa Landarbeideren, der ved sit strænge Arbeide tjente 10 Cents om Dagen, maatte det gjøre et stærkt Indtryk at see andre, ofte ganske unge Folk paa Fællessukkerkogeriet blive betalte med 35 Cents for et forholdsvis let Arbeide. Det er jo i og for sig rigtigt og sandt, at man ved til Landarbeiderens 10 Cents at føie hans Allowance, Pengeværdien af hans Hus og Udbyttet af hans Provisionsgrund, ikke at tale om den Indtægt, mange Landarbeidere have gennem de saakaldte "privileges" (Ret til at opdrætte Svin og Fjerkræ, holde Heste o. s. v.) kommer op til en muligt endog højere Løn end den, der blev givet paa Fælles-

kogeriet, men en saadan sund Vurdering af Forholdene var saa meget mindre at vente fra Landarbeidernes Side, som Kogeriets Arbeidere i Reglen [*opslag 416*] bleve optagne hos Bekjendte eller Venner af begge Kjønn paa Plantagerne, – ofte uden at Sligt erfarede af Eier eller Forvalter – som delte deres Hus og deres Allowance med dem, saa at de i Virkeligheden havde en betydelig større Indtægt end Landarbeiderne og i hvert Fald for den samme Indtægt kun behøvede at arbeide nogle faa Dage om Ugen. En ikke ringe Arbeidskraft kom saaledes ud af Markedet, og det var Plantagebestyrerne, der maatte bøde derfor. Endel af disse søgte da paa deres Side at staae imod, idet de dels søgte Erstatning for den tabte Arbeidskraft ved at antage Porters i større Udstrækning, dels, efter at Sukkerkogeriet var kommet i gang, benyttede den ved Loven af 25de Februar 1876 givne Bestemmelse om Frihed med Hensyn til Lørdagsarbeidet og Betalingen derfor til at omgaae Arbejderregulationerne, idet de ved at give Arbeiderne en uforholdsmæssig høi Betaling for Lørdagsarbeide i Virkeligheden forhøiede deres ved Regulationerne fastslaaede, daglige Løn. Man var saaledes inde paa en Vei, der aabnede Døren for enhver Ulighed og derved for Utilfredshed, som tidligere eller senere maatte føre til Udbrud af en eller anden Art, en Utilfredshed, som ikke var ringest, om end mest uberettiget, hos de Arbeidere, der for en Tid havde levet ved Sukkerkogeriet og nydt alle de dermed forbundne Fordele, og som ved dets Standsning bleve nødte til at vende tilbage til Arbeidet under de gamle Former.

Commissionen maa antage, at naar Fælleskogeriets Bestyrelse var blevet foranlediget til en skarpere Control med de Arbeidere, den antog, til saavidt muligt at binde disse til stadigt Arbeide i en vis om end kortvarig Periode, og til at stille større, om end fuldstændigt berettigede Fordringer til Arbeidsmængden, der skulde præsteres, vilde den kunne have mildnet og dæmpet den uheldige Virkning, som Enhver, der kjender lidt til slige Forhold, veed, at der med Nødvendighed maa opstaae hos en uoplyst Befolkning ved Arbeide under ulige Vilkaar for de Enkelte.

Et Spørgsmaal, der ved denne Sags Behandling nødvendigvis maa trænge sig frem, er det om Grunden til, at Bevægelsen fik en Form og Udstrækning, som Tilfældet var. Hovedgrunden hertil maa utvivlsomt søges i den Svækkelse af Respecen for den hvide Race overhovedet, og navnlig for Autoriteterne, som den almindelige Tilbagegang i alle Henseender i Forbindelse med den Række af forskjellige Uheld, der i de senere Aar have hjemsøgt Øerne, ikke har kunnet undgaae at frembringe hos Negerbefolkningen, navnlig de mange fra fremmede Øer indførte Individuer, saavel som de yngre af de paa Øen hjemmehørende Negere. Det er allerede ovenfor antydnet, hvilken Indflydelse i denne Henseende den Forandring har havt, som efterhaanden er indtraadt med Hensyn til Plantagebesiddernes Personligheder; de løse Forbindelser, i hvilke mange Hvide, ikke alene Underforvaltere og Forvaltere, men ogsaa Eiere have levet med Negerinder, have ogsaa bidraget til at svække Negrenes Agtelse for Racen i det Hele. Ligeover for Regjeringsautoriteterne er den samme Virkning indtraadt ved flere efterhaanden indtrædende Omstændigheder, af hvilke her skal fremhæves Forelæggelsen af Gouvernementets Sæde fra St. Croix, det mislykkede Forsøg paa at sælge Øerne, den sjeldnere Udsendelse af et dansk Krigsskib; men størst Betydning have de finansielle Vanskeligheder havt, som have været en [*opslag 417*] Følge af de Uheld, der have truffet Øen, Orkaner, Jordskjælv og frem for Alt en Række at tørre Aar, der har svækket Planternes Velstand og tvunget Administrationen til paa alle Punkter at indføre Reductioner og Besparelser, som tilsidst kom til at gaae ud over Midlerne til at bevare Regjeringens Autoritet og derfor i Negrenes Øine fremstillede sig som Tegn paa, at den ikke længere havde tilstrækkelig Magt til at haandhæve denne. Man hævdede Politistationen og Militairstationen paa Kingshill, man inddrog Militairstationset i Frederiksted og overgav Fortet til Politiet. Ordenens Opretholdelse under paakommende Calamiteter var saaledes i Øens vestlige, rigeste Del overladt til en lille og af Negerbefolkningen lidet anseet Politistyrke, der ogsaa, da Gadetummulten i Frederiksted antog større Dimensioner, viste sig ude af Stand til at beherske den. En Hovedgrund til den Udbredelse, Oprøret fik, maa derfor søges i,

at Frederiksted og overhovedet hele den vestlige Del af Øen var blottet for Militair. Der paatrænger sig herved naturligt den Tanke, at der, selv om Frederiksted var opgivet som Militairstation, Intet vilde have været til Hinder for, at den samme Virkning kunde have været fremkaldt ved, at vedkommende Autoriteter paa den Tid, da Uroligheder ventedes, kunde have foranlediget et militairt Detachements midlertidige Forlæggelse til Frederiksted og, om nødvendigt skjønnedes, til Kingshill; i saa Henseende skal Commissionen bemærke, at efter Alt, hvad der foreligger, have de locale Autoriteter dels ikke anet, at Skiftedagen kunde ventes at fremkalde særlige Uroligheder, dels, forsaavidt de af enkelte, Landboforholdene nærmere staaende Mænd vare blevne gjorte opmærksomme paa Muligheden heraf, ikke tillagt Sagen større Betydning, end at de mente at kunne klare den med de til deres Raadighed staaende Kræfter, hvorved end yderligere skal erindres om, at selv de, der ventede og som udtalte sig om Sandsynligheden af forestaaende Vanskeligheder den 1ste October 1878, ikke troede paa Muligheden af Andet end en Art Strike blandt Landarbejderne for at opnaae høiere Betaling, og saaledes ikke anede, at der skulde ramme Øen en saa ødelæggende Begivenhed som det stedfundne Oprør.

Grunden til at Bevægelsen den 1ste October, da der ikke var den fornødne Magt tilstede til at nedslaae den i Fødselen, fik en saa sørgelig Udvikling, maa naturligvis søges i Negerens Character og hele hans lave, aandelige og sociale Standpunkt. Hvad specielt Characteren angaaer, da er denne, saaledes som det ofte er Tilfældet ved en Befolkning, der kun svagt er berørt af Civilisationen, og som kun er hævet faa Trin op fra Tilstanden under Slaveriet, en Blanding af meer eller mindre blind Lydighedsfølelse, hvor han har Overlegenheden for sig, og en under raa Former fremtrædende Herskesyge ligeover for svagere Skabninger. Medens Negeren i sin Behandling af Børn og Husdyr i almindelighed er ligegyldig, overfor de sidste ofte endog raa og grusom, er han i Reglen ærbødig og lydige ligeover for sine Foresatte, selv hvor dennes Optræden ligeover for ham er hensynsløs og frastødende. Ved Siden heraf gjemmer hans Character et stort Maal af Lidenskab, der blusser op, naar hans Utilfredshed vækkes, og giver sig Luft i en vild Ordstrøm og undertiden i voldsomme Handlinger. Gribes han først af Lidenskab, og holdes den ikke [*opslag 418*] nede ved Frygt for Autoriteten, hvilket, hvor der er Tale om Opløb, i Reglen kun kan skee ved dennes Optræden under Militairets Form, er der neppe nogen Grændse for de Udskejelser, hvortil han kan hengive sig.

Naar Commissionen med disse Forhold for Øie har skullet besvare Spørgsmaalet om Midlerne til at forebygge en Gjentagelse af Oprøret, da har den maattet søge Besvarelsen i Angivelse af, hvorledes de fremhævede Mangler og Ulemper skulle kunne hæves.

Hvad da først angaaer Hævdelsen af Respecten for Lovens Autoritet, da formenes denne kun at kunne opnaaes gennem Tilstedeværelsen af en passende Militairstyrke paa Øen. Ministeriet har i sin Skrivelse af 3^{die} Januar d. A. med Hensyn til dette Punkt skjælnet mellem 3 Perioder, nemlig den Tid, hvori den nubaestaaende Arbejdsordning fremdeles vil vedblive, den derpaa følgende Overgangstid fra Ophævelsen af tvungent Arbejde og indtil en eventuel, ny Ordning kan antages at have vundet fast Fodfæste, og endelig den derpaa følgende Tid, hvori Forholdene kunne ansees for igjen at være blevne normale.

Med Hensyn til det 1ste Spørgsmaal har Commissionen alt havt den Ære at udtale sig i Telegram og Skrivelse til Finantsministeriet af henholdsvis den 9de og 12te Februar d. A.

Hvad den 2^{den} Periode angaaer, da maa Commissionen, i Overensstemmelse med hvad der i Finantsministeriets nævnte Skrivelse er udtalt, erkjende, at en større Militair- og Politistyrke vil være nødvendig under den Overgangstilstand, der vil indtræde i den nærmeste Tid, efterat den nærværende Arbejdsanordning er hævet. For Militairets Vedkommende maa Commissionen, da der kun er Tale om en, forhaabentlig ikke meget lang Overgangstid, ansee det for heldigst at effectuere Forstærkningen ved Udsendelsen af et beemandet Krigsskib, som i den nævnte Tid kunde tage Station ved Øen, medens man for Politistyrkens Ved-

kommende maatte foranledige en passende Forøgelse. Naar imidlertid Ministeriet i sin ovennævnte Skrivelse hentyder til, at for dette Tilfælde vilde Korvetten "Dagmar", der er bestemt til et 5½ Maaneders Togt kunne, være tilstede ved St. Croix ved Overgangstidens Begyndelse, skal Commissionen, idet den slutter sig til denne Tanke, bemærke, at man dog sandsynligvis maa være forberedt paa, at Korvetten forbliver der noget længere, end et Togt paa ialt 5½ Maaneder formentlig vil tilstede.

Hvad endelig den Tid angaaer, da Forholdene igjen kunne ansees som normale, seer Commissionen sig vel ikke i Stand til paa Forhaand at udtale en bestemt Mening om, hvilken Militairstyrke der da vil være nødvendig. Naar bortsees fra det Tal af 15 Mand, der for nærværende Tid, da Fængslet i Richmond er opfyldt af Fanger, behøves til dettes Bevogtning, men som, naar i en nærmere Fremtid Fangeantallet ventelig vil være indskrænket til det Almindelige, vil kunne inddrages, antager man det dog ikke for sandsynligt, at det da vil findes tilraadeligt videre at indskrænke den nuværende militaire Styrke, medmindre der ved Øerne stationeres et [opslag 419] Krigsskib, som til Stadighed vil kunne afgive et Detachment til Ophold paa Land, en Ordning, som formentlig vilde medføre det særlige Gode, at denne Del af Militairstyrken lettere kunde holdes udenfor de slette Paavirkninger, som Soldaterne her saa let blive et Bytte for. At derhos et Krigsskib ved sin blotte Nærværelse ved Øerne – bortset fra den Gavn, som derved i anden Henseende vil stiftes – yderligere vil bidrage til Ordens Opretholdelse og Styrkelse af Regjeringens Autoritet, finder man sig foranlediget til her atter at fremhæve.

Et Spørgsmaal, som med Hensyn til Militairstyrken vil blive af Betydning, er den Maade, hvorpaa den disloceres paa Øen. Commissionen skal i Henhold til sine foreløbige Udtalelser om dette Spørgsmaal i sin Skrivelse af 12te Februar d. A. bemærke, at det for Militairstyrkens Optræden som det ubetinget Respect indgydende Element i Politimagten utvivlsomt vilde være det heldigste Arrangement, om Hovedstyrken deraf etableredes paa Kingshill, medens der kun afgaves Vagter paa c. 20 Mand til hver af de 2 Byer, med hvilke Centralstationen let vilde kunne bringes i optisk Signalforbindelse. Der kan neppe være Spørgsmaal om, at man ad denne Vei vilde være bedst forberedt paa at have tilstrækkelig Styrke til paa ethvert Punkt af Øen at qvæle mulige Forsøg paa Oprør i Fødselen. Ligeledes turde det være i selve Militairstyrkens Interesse, om en saadan Forandring indtraadte, eftersom det derigjennem vilde blive muligt noget mere end nu er Tilfældet at unddrage den de slette Paavirkninger, man ovenfor har sigtet til, hidrørende fra det uregelmæssige Liv i Byerne, og vistnok ogsaa gennem et ordnet Arbejde af forskjellig Art ved Siden af Øvelserne at skaffe Folkene en nyttig Beskjæftigelse og en Bifortjeneste, hvortil de ved deres tarvelige Lønning vel kunne have Trang. Men samtidig med, at Commissionen udtaler denne Anskuelse, kan den paa den anden Side ikke tilbageholde sin Frygt for, at under de nærværende Forhold et saadant Arrangement maatte foranledige større Udgifter end forsvarligt, ligesom der derimod kan gøres den berettigede Indvending, at Hovedstyrken af Militairet i saa Fald ikke er paa det Sted, hvor den overordnede Administration og Commando har sit Sæde, hvor der alt nu findes gode og tilstrækkelige Militairetablissemeter, og hvor de vigtigste offentlige Kasser, det eneste Bankinstitut o. s. v. ere etablerede. Paa samme Tid som Commissionen derfor vedblivende antager den førstnævnte Ordning af disse Forhold for den heldigste, idet den formener, at de fremhævede Ulemper, den finantsielle fraregnet, ikke ere større, end at de i alt Fald for den væsentligste Del kunne overvindes, skal den tillige udtale, at saa fremt Hensynet til dem maatte findes at være af overveiende stor Betydning, vil en Fordeling af Styrken i Overensstemmelse med Commissionens Skrivelse til Finantsministeriet af 12te Februar d. A. formentlig paa en tilstrækkelig betryggende Maade kunne fyldestgøre de Krav, som i paakommende Tilfælde maatte blive stillede til bemeldte Styrke. [opslag 420]

Den under paakommende ny Bevægelser blandt Landarbejderne nødvendige frie, af Byernes Beskyttelse nogenlunde uafhængige Brug af Militairstyrken til Dæmpning af slige Bevægelser, ligesom overhovedet

Styrkens Lidenhed i og for sig henleder naturligt Opmærksomheden paa Oprettelsen af Borgervæbninger. Det vilde efter Commissionens Mening være naturligt og rigtigt, om Bestemmelsen i Coloniallovens § 82, angaaende Forpligtelsen for Beboerne til med deres Person at bidrage til Øens Forsvar, blev benyttet til Sikkring af den lovlige Orden under eventuelle Uroligheder, saaledes at der for de 2 Byers Vedkommende oprettedes Borgervæbninger, hvori hver vaabenfør Mand skulde indtræde, og at der for Landets Vedkommende søgtes etableret et beredent Patrouillecorps, hvortil Plantere og Forvaltere, maaskee endog med nogle af deres paalideligste Folk, vilde kunne afgive et meget brugbart Personel. Ved en ringe Øvelse, der godt kunde ledes af Officererne ved Hærstyrken, maatte der kunne gives disse Væbninger tilstrækkelig Færdighed i Bevægelser og Vaabenbrug til at de eventuelt kunde gjøre Tjeneste indenfor saa snevre Grændser, som Omstændighederne maatte tilstede, ligesom man ogsaa ved Etablering af en bestemt, om end svag Organisation af en slig Styrke i paakommende Tilfælde vil undgaae eller iethvert Fald formindske Ulemperne ved, at der maaskee maa modtages frivillig Hjælp, hvis Anvendelse i det givne Øieblik let kan blive en Kilde til uordnet og ucontrolleret Brug af Magten og derved til Udskeielser i repressiv Retning, som det under Forhold som dem, et Oprør frembyder, kan være saare vanskeligt om ikke umuligt at lægge Baand paa. At de til disse Væbninger bestemte Vaaben stedse udenfor Øvelserne burde være i Militairstyrkens Værge og under dens Tilsyn, anseer Commissionen for en Selvfølge.

I Forbindelse med at der, som nys berørt, skaffes de fornødne Midler tilveie til at hævde Respeceten for Loven, maa man selvfølgelig være betænkt paa andre Midler, hvorved der kan virkes hen til, at den Utilfredshed hæves, som nu næres af Arbejderbefolkningen, og til denne Befolkning kan naae en Udvikling i intellectuel og moralsk og derved tillige i social Henseende, som i Fremtiden kan modarbeide opstaaende Tilbøieligheder til Udskeielser, der i deres Udførelse eller deres Conseqventser bringe Vedkommende i Strid med den lovlige Orden.

Som det første Middel frembyder sig Ophævelsen af de bestaaende Arbejderregualtioner, paa hvilke der, som omtalt, i Virkeligheden alt nu ad forskellige Veie er gjort Brud, og Indførelsen af frit Arbeide, baseret paa Overenskomst mellem Arbeidsherre og Arbeidsgiver saavel hvad Tids- som Lønningsbestemmelser angaaer. At en Overgang hertil fra det Bestaaende i hvert Fald i Begyndelsen under de paa Øen stedfindende Forhold vil skabe Ulempe og Bryderi navnlig for Arbeidsherrer og Øvrigheder, tør neppe betvivles. Lige saa vist som man imidlertid ikke heraf bør lade sig afskrække fra at gjøre et Skridt som det omhandlede, ligesaa sikkert bør det være magtpaaliggende [*opslag 421*] ved ethvert muligt Middel at lette Overgangen fra den ene Tilstand til den anden. Samtidigt med Arbeidets fuldstændige Frigivelse bør der saaledes træde en Tyendelov i Kraft, som paa den muligst betryggende Maade hævder Arbeidsherrens og Arbeiderens gjensidige Pligter og Rettigheder. Et Punkt, som der i denne Lov vil være at skjænke særlig Opmærksomhed, er det, der vedrører Tidsfristerne for Tjenesteaccorder samt Opsigelsesfristerne, svarende hertil. Der kan naturligvis ikke være Tale om at lade Arbejderregulationernes Bestemmelser delvis optræde paany f. Ex: ved Paabydelse af Aarskontrakter, men da Landboforholdene i deres nuværende Skikkelse her medføre, at det maa være et velbegrundet Ønske hos Planterne kun at slutte Aarskontrakter, formenes det, at Tyendeloven vel kunde udtale, at naar ingen anden Aftale var skeet mellem Arbeidsherre og Arbeidsgiver, – hvilken Aftale da eventuelt kunde fordres anmeldt for Politiovrigheden – var vedkommende Arbeider at betragte som fæstet paa 1 Aar. En analog Bestemmelse haves jo ogsaa i den almindelige Tyendelov, kun at Tjenestetiden der antages at være ½ Aar.

Forsaavidt begge Parter maatte ønske at contrahere for længere Tid, vilde det sikkert være rigtigt ogsaa at tillade fleraarige Kontrakter. Det er nemlig vel muligt, at endel Arbeidere, navnlig af de ældre, ville foretrække som hidtil at erholde endel af hans Løn gennem Natuarlier og den saakaldte Provisionsgrund. Dyrk-

ningen af sidstnævnte vil Arbeideren imidlertid ofte kun drive ufuldkomment og endog slet ikke, naar han veed, at han om mindre end 1 Aar kan komme til at forlade sin Bopæl; at der imidlertid maatte sættes en Begrænsning med Hensyn til den Tid, for hvilken der skulde kunne contraheres, ansees for en Selvfølge. Hvad angaaer Opsigelsesfristen, da bør denne, forat Arbeidshaveren ikke skal udsættes for med kort Varsel at miste en muligvis i det givne Øieblik særlig betydningsfuld Arbeidskraft, ved Maanedskontrakter sættes til mindst 14 Dage og ved Kontrakter paa halve Aar og derover til 3 Maaneder. Det maa endelig ansees som meget hensigtsmæssigt, at der i den fremtidige Tyendelov for Landarbeidernes Vedkommende fastsættes, hvad der, naar ingen anden Aftale foreligger, skal forstaaes ved en Arbeidsdag, ligesom der ogsaa nøiagtigt bør anføres de Fordringer, som kunne stilles til Arbeidere ved extraordinaire Leiligheder saavelsom i Høsttiden. Blandt Straffene for Brud paa Kontrakten fra Tyendets Side kan det neppe under Forholdene paa St. Croix undgaaes at optage offentligt Arbeide; men det bør formentlig udtrykkelig bestemmes, at Arbeidere, som for Kontraktbrud dømmes til offentligt Arbeide, saavidt muligt under Arbeidet (i det Frie) bør holdes adskilte fra de egentlige Straffefanger og i Fængslet altid holdes afsondrede fra dem. Commissionen finder sig foranlediget til at fremkomme med denne Bemærkning, idet den har havt Leilighed til at erfare, at Arbeidere, som ere dømt for Kontraktbrud, behandles ganske som Individier, der for grove Forbrydelser ere dømt til offentligt Arbeide – et Forhold, hvorved man directe modvirker Vækkelsen hos Almuen af Bevidsthed om Betydningen af Begrebet "Forbrydelse".

Ved Siden af en Tyendelov maa der fremdeles stilles en Løsgængerlov. Commissionen antager, at en [*opslag 422*] saadan Lovs Affattelse saaledes, at den kan virke gjennemgribende, vil have sine store, om end ikke uovervindelige Vanskeligheder. Det er nemlig, som ogsaa antydet i Ministeriets Skrivelse af 3^{die} Januar, utvivlsomt at Arbeiderregulationernes Ophævelse navnlig i Begyndelsen vil fremkalde Løsgængere i Større Omfang, idet de dovne og slette Elementer i Arbeiderbefolkningen – hvis antal desværre ikke er lille – ville undgaae at binde sig til nogen fast Tjeneste og søge at følge deres før omtalte Tilbøielighed til ved et Par Dages Arbeide om Ugen at erhverve sig Midler til at subsistere i Resten af samme, som de da tilbringe i Lediggang og de af denne ofte følgende Udskeielser. Denne Maade at leve paa passer kun alt for godt til Negerens hele Karakter, og hans Nøisomhed med Henyn til Fødemidler ligesom ogsaa de climatiske Forhold begunstige i høi Grad Udviklingen og Tilfredsstillelsen af Tilbøieligheden til at føre et saadant Liv. Et endnu værre Udslag heraf vil man faae gennem de Individier, som end ikke gide fortjene ved Arbeide det Lidet, som de have nødig til Livets Ophold, men foretrække ved Tyveri at sætte sig i Besiddelse deraf. Naar, som det er Tilfældet med Negere, under de her omhandlede Forhold, et Menneske kan leve og være vel næret ved Frugter og Sukkerrør, som han let kan tilegne sig, og som han fortærer, som de ere, samt ved en smule Meel eller lidt Brød; naar Climaet saaledes som i Vestindien i Almindelighed tillader den Indfødte at tilbringe Natten under aaben Himmel, hvis han ikke – hvad der iøvrigt er høist usandsynligt – skulde kunne finde et eller andet bedækket Rum at sove i; naar endelig Fordringerne til Klædedragten for dem, der ikke ledes af Forfængelighed i denne Retning, kunne indskrænkes til et Minimum i enhver Henseende, saa er det klart, at alle Betingelser ere tilstede for, at Løsgængerer kan trives frodigt. Saameget alvorligere bliver denne Sag, som man selv med Nødvendigheden af en stræng Løsgængerlov for Øie vil have Vanskelighed vedat fastsætte virksomme Straffe for denne Forseelse, naar man ikke skal komme ind paa mindre humane Bestemmelser, som helst maatte undgaaes. Som Exempel paa Vanskelighederne herved skal det saaledes her anføres, at en formentlig i Kongeriget meget anvendt Straf for den heromhandlede Forseelse, nemlig Vand og Brødstraf, neppe vilde virke afskrækkende paa en Løsgænger, der som fri lever paa omtrent samme Føde. Den mest afskrækkende og derfor ligeover for Løsgængere virksomste Straf vilde upaatvivlelig være strængt Markarbeide; og det turde muligt af denne Grund være rigtigt ved Fastsættelse af Straf for Løsgængerer at

tage under Overveielse, om man ikke paa den nyttigste og tillige fordelagtigste Maade vilde kunne modvirke dette Onde, ved som Straf at anvende strængt Arbeide paa de Staten tilhørende Plantager, der saaledes vilde blive en Art Tvangarbeidsanstalter, for hvilke da et særligt Arbeidsreglement maatte fastsættes. Som et mildere, men dog heldbringende Middel har Commissionen endvidere tænkt sig, at en med Bestemmelserne i Anordning af 25' Marts 1791 § 1 og Pl. af 16' December 1840 analog Forskrift for Landarbeidernes Vedkommende muligen kunde virke. En saadan Bestemmelse, der formentlig maatte finde sin Plads i Tyendeloven, vilde selvfølgelig atter kunne [opslag 423] hæves, naar man ansaa den for overflødig.

Endelig turde forandrede Bestemmelser med Hensyn til Fattigforsørgelse, – der hidtil for Landets Vedkommende har paahvilet Plantagerne – Lægetilsyn, Jordmodervæsen o. s. v. være nødvendige; herom vil Commissionen iøvrigt komme til nærmere at udtale sig i det Følgende.

Men selv om det lykkes paa en tilfredsstillende Maade at løse den saaledes stillede, mangesidige Opgave, stiller det sig saare tvivlsomt, om der under de forandrede Forhold vil blive Arbeidskraft nok paa Øen. I denne Henseende tør det blandt Andet ikke lades ude af Betragtning, at selve Oprøret efter al Sandsynlighed vil bidrage til Formindskelsen af Landarbeidernes Tal, idet ikke faa Arbeidere ved førstkommende Skiftetid turde søge bort fra Øen paa Grund af Bevidstheden om deres maaske hidtil skjulte, virksomme Deltagelse i Brandstiftelser og Frygten for, at denne tidligere eller sildigere skal blive opdaget og bringe dem under Lovens Straf. Som Modvægt herimod vil det sikkert virke, naar forinden den Tid den under 25de October f. A. nedsatte Commission kunde have endt sit Hverv, og dernæst en Amnesti kunde berolige de i ovennævnte Henseende Besværede. Det bør vistnok i hvert Fald forsøges, om man ikke ved det frie arbeide kan komme igjennem med Øens nuværende Befolkning, men forstandig Forudseenhed vil formentlig paabyde, at man, hvis Haabet i denne Retning skulde glippe, itide gjør sig det klart, gennem hvilken Art af Immigration andetsteds fra der hensigtsmæssigst og billigst kunde bødes paa en sliq Calamitet. I saa Henseende kan der ikke hentes noget godt Varsel fra Forholdene paa de andre nærliggende vestindiske Øer, hvor Arbeidet er frit, og som paa den overbefolkede Ø Barbados nær alle ere i stærk Tilbagegang af mangel paa Arbeidskraft, som man, da de Indfødte nægte at arbeide meer end høist nødvendigt til Livs Ophold, søger at tilveiebringe ved Indførsel af fremmede Arbeidere.

Frembyder saaledes Ordningen af Arbeiderforholdene og hvad dermed staaer i Forbindelse ikke faa Vanskeligheder, saa staaer man med Hensyn til de Foranstaltninger, der skulde have til Formaal at hæve Negerbefolkningen op til et høiere intellectuel, moralsk og derved socialt Standpunkt, ligeoverfor en endnu langt vanskeligere Opgave. De to Retninger, hvori Tanken maa bevæge sig, naar der er Tale om Fremskridt i denne Henseende, pege naturligvis mod Hjemmet og Skolen, men i begge disse Henseender er det kun lidet lyse Billeder, der for Tiden træde En imøde. Der er fremsat om Negerbarnet den Yttring, at det har ingen Fader og kun isaare ringe Grad en Moder, og denne Yttring indeholder desværre gennemgaaende en sørgelig Sandhed. Familieliv er overhovedet et Begreb her, hvor Concubinatet er Regel, ægteskabelige Forbindelser ere Undtagelser. Der har fra flere Sider og navnlig fra Præsternes Side været gjort Anstrængelser for at faae Befolkningens Anskuelse til at gaae i en anden Retning; en af de herværende Troesbekjendelsers Præster nægte endog at døbe uægte Børn og søge ad denne Vei at bringe Forældrene til Giftermaal. Naar disse Bestræbelser fra Præsternes [opslag 424] Side imidlertid i Reglen bære ringe Frugt, saa ligger Grunden tildels i den Sammenblanding af Troesbekjendelser, som man her møder saa godtsom overalt, og som ofte viser sig indenfor den samme Familiekræds, hvis forskjellige Medlemmer ikke sjældent bekjende sig til lige saa mange Troesbekjendelser, saa at Præstens Autoritet for det ene Medlems Vedkommende ikke har nogen Betydning for de andres. Dertil kommer, at der haves mange Exempler paa, at Mand og Qvinde, der i Concubinatet have levet lykkeligt og tilfreds med hinanden, efter at være blevne gifte ere indtraadte i en gjensidig Ufredstilstand,

der ofte er endt med hurtig paafølgende Skilsmisse. Disse Omstændigheder have efterhaanden sløvet Iveren for at virke i den Retning, da det har viist sig, at Følelsen hos Vedkommende af gjensidig Frihed i de fleste Tilfælde binder dem stærkere til hinanden, medens Sammenknytningen i Ægteskabet virker i den modsatte Retning. At under saadanne Forhold Livet i intellectuel og moralsk Henseende maa komme til at staae paa et meget lavt Standpunkt, er en Selvfølge; Børnene ere i Reglen kun til Besvær og behandles i Overensstemmelser dermed, medens de ere meget smaa, ligesom de senere, men endnu i en meget ung Alder søges benyttede til at udrette, hvad deres Kræfter paa nogen Maade ville tillade og ofte ad Veie, som alt i den tidligste Alder maa lukke Barnets Øie for hvad der er Ret og hvad Uret og lade det blive fortroligt med Forhold, som kun kunne nedtrykke eller endog udslette al moralsk Sands og Kraft hos det. At modarbeide dette Forhold og trods de uheldige Exempler søge at fremme Ægteskabet og derved et bedre Familielivs Udvikling, er vistnok fremdeles en Pligt for Religionens Lærere, der i Reglen have størst Indflydelse paa Negerbefolkningen, og som forkasteligt maa det fra dette Standpunkt betragtes, naar disse paa Grund af de gjorte Erfaringer opgiveat modvirke uordnede Forbindelser og – som det fremgaaer af flere for Commissionen fremsatte Yttringer – lade Tingene gaae deres Gang. Men at haabe paa en snarlig Forandring i saa Henseende og paa dette Haab at grunde Forventninger om en Løftning af Befolkningen til et højere moralsk Trin, vilde sikkert være at hengive sig til en Illusion. Det er saaledes Skolen, og den alene, man forløbigt maa see hen til og beytte, ikke blot directe som Middel til at udbrede Oplysning og Kundskaber blandt Befolkningen, men ogsaa indirecte ved at drage Børnene i en længere Tid fra Hjemmet og derved saa meget som gjørligt unddrage dem den Paavirkning, som dette i Reglen udøver paa dem; det er en stor og vanskelig Opgave, som man saaledes lægger i Skolens Haand, en stadig Opbyggen med den Udsigt, at Hjemmet – hvori Skolen under ander Forhold skulde have en Støtte – i Stedet derfor stadigt nedbryder en stor Del af hvad der med Møje og Besvær er opreist af Godt i Børnenes Sind. Da denne Vei imidlertid er den eneste, man foreløbig kan slaae ind paa, bør den efter Commissionens Mening utvivlsomt forsøges, og Spørgsmaalet bliver da, om Skolevæsenet navnlig for [opslag 425] Landbefolkningens Vedkommende er i en saadan Tilstand, at et godt Resultat kan ventes. Naar dette Spørgsmaal efter en næremere Undersøgelse, Commissionen har anstillet, maa besvares benægtende, saa falder Skylden derfor mindre paa Skolernes Lærere og den i dem meddelte Undervisning, men skyldes snarere andre Forhold, som hæmme Skolens Virksomhed og svække og tildels tilintetgjøre den Indvirkning, den har paa Børnene, blandt hvilke iøvrigt den sorte Befolknings med Hensyn til Modtagelighed for Undervisning ikke staae tilbage for de Hvides Børn, i enkelte Retninger endog have et særligt Anlæg f. Ex. med Hensyn til Skrivning, der i Landskolerne fandtes at staae paa et forholdsvis høit Standpunkt. Det Formaal, der her er Tale om, kan kun opnaaes ved, at Børnene tilbringe en længere Tid af Dagen i Skolen og derved under Lærernes Paavirkning, samt at Skoletvangen overholdes strængt, og endelig at Skolegangen begynder senest med det 6te og ender tidligst med det 12te Aar. En Skolegang, der som den nærværende begynder med det 6te og ender med det 10de Aar, hvor Skoletvangen er illusorisk derved, at den ikke gennemføres med tilstrækkelig Kraft, idet der gjøres for ringe Modstand mod Forældrenes kun altfor store Tilbøielighed til Udflugter for at holde Børnene hjemme fra Skolen, og hvor selve den daglige Skoletid kun er 4 Timer, kan umuligt yde noget væsentligt Bidrag til den Opgaves Løsning, der her er Tale om. Der bør saaledes skee gennemgribende Forandringer i de nysnævnte Henseender, Forandringer, hvis Begrundelse tilstrækkeligt klart vil fremgaae af det Foranstaaende, medens Commissionens Anskuelser med Hensyn til Formen derfor og Gjennemførelsen deraf ville finde deres naturlige Plads under Behandlingen af Øernes finantsielle Forhold. Man staaer her ligeover for et Middel, hvis Anvendelse først kan ventes at bære Frugt efter Menneskealdres Forløb, men vil man ikke tage kraftigt fat paa Sagen ad den eneste Vei, som frembyder sig, vil man med det Samme opgive Tanken om, at Negerbe-

folkningen nogensinde skal kunne hæve sig over det lave Standpunkt, hvorpaa den nu staaer. Hvad der gjør Sagen endnu mere vanskelig, er hele den sociale Opfattelse i Colonien, som, om den end vistnok i det sidste Decenium har gjort Fremskridt til det Bedre, dog fremdeles bevidst eller ubevidst modarbeider Gjennemførelsen af Tanken om Løftelsen af den farvede Befolkning til en virkelig Ligeberettigelse med den hvide. Det vilde sikkert være ubilligt ligeoverfor den sidstnævnte at beskyldte den for en tom Fordom med Hensyn til Farvespørgsmaalet, der er utvivlsomt og var i høiere Grad i en tidligere Tid (hvoraf tydelige Spor endnu sees eller haves i frisk Minde) i den farvede Befolknings intellectuelle og moralske Standpunkt en Hindring for den sociale Ligestillelse mellem de to Racer; men samtidigt maa det erindres, at i Meget, der nu lægges den farvede Befolkning til Last, har den hvide sin rigelige Andel, [opslag 426] idet den langt fra at hæve den anden op til sig, ofte har benyttet sig af dens Svagheder og Laster og derved skabt en Mængde tvetydige Forhold, som nu stille sig som Hindringer for den Sammenarbeiden i social Henseende, der er en Hovedbetingelse for en hurtig Fremadskriden af det Civilisationsarbeide, der alene kan være den sikke Borgen for, at saadanne Calamiteter, som den, der nys er overgaaet St. Croix, ikke med større eller mindre Mellemrum gjentages. At de sidst stedfundne, ulykkelige Begivenheder have forøget Antipathien, som knytter sig til Farvespørgsmaalet, er naturligt, om det end neppe med Rette, at Oprøret er blevet karakteriseret som en Reisning af den sorte Mand mod den hvide, eftersom det snarere maa betegnes som Arbeiderens voldsomme Overgreb mod den besiddende og derved tillige arbejdsgivende Klasse i Samfundet. Ligeledes have de med Nødvendighed maattet nedstemme Modet hos dem, der efterhaanden havde faaet Tillid til og Sympathi for den sorte Befolkning, og som ved Oprøret saae enhver berettiget Forventning i saa Henseende bittert skuffet. Ogsaa herved vil Veien, man skal fremad, blive gjort trang, saa at ethvert Skridt paa den vil blive meget besværligt og langsomt. Commissionen har ikke troet at burde tilbageholde en udførligere Udtalelse om dette specielle Punkt, for at man ikke i det af den anbefalede Middel, nemlig en bedre Undervisning, fra nogen Side skal troe at have fundet en hurtigt virkende Modgift mod det Samfundsonde, som her er bragt paa Omtale, og som kun ved gennem Menneskealdre fortsatte Bestræbelser fra Autoriteternes og de i intellectuel og moralsk Henseende heldigt stillede Samfundsklassers Side vil kunne helbredes.

Medens der, efter hvad der ovenfor er fremsat, for den overveiende Del af Landarbeidernes Vedkommende kun vil kunne ventes faa og langsomme Fremskridt i social Henseende, hvilke navnlig maa søges tilveiebragte gennem en bedre Undervisning og derigjennem fremkalde Tilegnelse af sunde moralske Begreber, staaer det Spørgsmaal endnu tilbage, om der da ikke i det Mindste undtagelsesvis kunde gjøres Noget for at hæve endel af den nærværende Generation af den nævnte Befolkning op til et materielt Standpunkt, som kunde ansees for eftertrægtelsesværdigt for Andre, henhørende til den samme Categori. At der ogsaa i den nuværende Generation findes Undtagelser fra den almindelige Regel, er en Selvfølge, og om disse Undtagelser end ikke i høi Grad berøre det moralske Standpunkt, saa frembyde de dog paa den anden Side Momenter, der tyde paa en Trang til at hæve sig op over det almindelige lave Standpunkt i materiel Henseende. Skjøndt Forfængeligheden ofte herved spiller en ikke ringe Rolle, saa findes der dog tillige Exempler paa Forudseenhed, der giver sig tilkjende gennem Sparsommelighed, idet Vedkommende af det Lidet, de fortjene, samle sig Midler, som vel kun ere af ringe Størrelse, men dog ofte sætte dem istand til at kjøbe et lille Hus i [opslag 427] den nærmestliggende By, som de leie ud, indtil de formene selv at have Brug derfor, eller til at kjøbe eller leie et Stykke Jord, som de da dyrke enten med Grøntsager eller, da disse i tørre aaringer ikke give noget Udbytte, ofte beplante med Sukkerrør. Besidderne eller Leierne af disse Eiendomme eller Del af Eiendomme, hvilke paa St. Croix gaae under den almindelige Betegnelse "squatters", kunne ved nogenlunde flittigt Arbeide meget godt slaae sig igjennem, og for deres større Udbredelse staaer der ingen væsentlige Hindringer i Veien, eftersom det neppe vil være vanskeligt at erholde Grunde tilkjøbs eller tilleie

navnlig paa heel Østsiden af Øen, hvor Plantagerne nu for en stor Del ligge hen uden Dyrkning og saaledes afgive et saa ringe Udbytte, at Eierne gjerne see dette forøget ved at leie endel af Jorden ud i det omtalte Øiemed. Der vilde ved en Udbredelse af Squatter-Væsenet ikke blot i nationaløkonomisk Henseende vindes Fordele, men ogsaa efterhaanden som det vandt en større Udbredelse, dannes en Klasse i Befolkningen, aldeles overveiende udgaaet af Landarbeidernes Rækker, men ved den faste eller midlertidige Besiddelse knyttet til Stedet, og interesseret i Ordens og Roligheds Opretholdelse. At understøtte den stræbsomme og flittige Arbejder i hans Bestræbelser henimod et saadant Maal, turde vistnok bære gode Frugter, ikke blot for Vedkommende selv, men som en Opmuntring for Andre til ogsaa at anstrænge sig og holde til Raade med hvad de fortjene. Men Hensyn hertil var det i høi Grad ønskeligt om der paany kunde træde en Sparekasse i Virksomhed, efter at den tidligere bestaaende, der benyttedes i en ikke ringe Udstrækning af den arbejdende Klasse, som Følge af en ikke tilstrækkelig forsynlig Bestyrelse er traadt i Liqvidation. Men en Betingelse for at et saadant Institut kunde vinde Tillid vilde netop med Hensyn til den Skjæbne, den tidligere Sparekasse har havt, vistnok være, at den omgaves med tilstrækkelige Garantier fra Colonialkassens eller Statens Side for de modtagne Indskud, forsaavidt St. Thomas Bank ikke maatte kunne foranlediges til at forene et slikt Institut med sin i Christiansted etablerede Filial.

Ogsaa ad indirecte Vei vilde der igjennem Udviklingen af Squatter-Væsenet muligen kunne skee en moralsk Indvirkning, idet Besiddelse i Reglen medfører Ønske hos Vedkommende om eventuelt at overføre denne paa sine Efterkommere, hvad der da atter kan ventes at ville indvirke heldigt paa Charakteren af de indgaaede Forbindelser i Retning af Tilveiebringelsen af et mere normalt Forhold i denne Henseende end det, der i Henhold til hvad ovenfor er anført nu finder Sted. Men en Hovedbetingelse for at Fremgangen gjennem Selveie eller Leie skal kunne faae nogen Betydning, er den, at vedkommende Squatter kan faae sin Sukkerhøst behandlet paa andet Sted, thi for ham kan der ikke være Tale om Anskaffelse af de dertil fornødne Maskiner eller Bygninger, og den Vei, som til dette Formaals Opnaaelse nærmest frembyder sig, er da den, at saadanne Smaafolk sælge deres Høst til Fællessukkerkogeriet til videre [opslag 428] Behandling. Sidstnævnte Etablissements Betydning fremtræder altsaa allerede ved denne Betragtning. Men Betydningen af denne Institution rækker naturligvis langt videre og vil under de foreslaaede forandrede Forhold sandsynligvis blive afgjørende for hele Øens Existents som sukkerdyrkende.

Allerede nu føles, som alt berørt, Manglen paa tilstrækkelig Arbeidskraft ikke lidt, og Virkningen deraf vil, saavidt det kan skjønnes, ikke blive ringere, men sandsynligvis ikke lidet større, naar de nuværende Baand paa Arbeidsfriheden løsnes. Har det derfor allerede under de nuværende Forhold været uheldigt, at Arbeidet som Landmand og Fabrikant ikke været delt, saa vil denne Omstændighed gjøre sig endnu stærkere gjældende, naar Arbejderforholdene omordnes i Retning af frit Arbeide. I begge Tilfælde vil Omfattelsen af begge Virksomheder være uheldig baade for den ene og for den anden Branche, idet Landets Dyrkning vil blive mindre god, og det Produkt, der fremstilles gjennem Fabrikdriften, saa ringe baade i kvantitativ og kvalitativ Henseende, at det overhovedet vil blive et saare tvivlsomt Spørgsmaal, om Sukkerdyrkningen kan betale sig eller ikke. Det er jo nemlig en Kjendsgjerning, at Planterne paa deres Sukkerfabriker kun kunne uddrage nogle og fyrgetyve Procent af det Sukker, Rørene indeholde, idet Resten maa efterlades i Rørene, for at de efter at være pressede, altsaa som Magas, kunne være tilstede i tilstrækkelig Mængde og Qualitet til at der kan fyres med dem under Kogekjedlerne. Det nytter nemlig ikke vedkommende Planter, om han kan presse mere Saft ud af Rørene, end han er istand til at kunne indkoge, eftersom den hurtige gennemførelse af denne sidste Proces er en Betingelse for, at Sukkeret kan krystallisere; men for den hurtige Indkogning er netop Anvendelsen af det sukkerholdige Magas, der giver en stærk Flamme, nødvendig. Ad denne Vei tabes der saaledes i Qvantitet, men ogsaa Qualiteten af det paa Plantagerne indvundne Produkt er saa ringe, at

den Pris, der i det Mindste for Tiden kan erholdes derfor, ikke staaer i Forhold til det Arbeide, der offres paa dets Fremstilling. Kommer dertil endelig det Svind, som det saaledes fabrikerede Sukker undergaaer under Transporten, hvilket i Reglen er 8 %, saa vil det let sees, at under de nærværende Forhold vil en Concurrence med andre Landes Frembringelser i denne Retning neppe kunne udholdes, ligesom Plantagernes Udgifter ville blive saa store i Forhold til deres Indtægter, at det bliver et saare tvivlsomt Spørgsmaal, om St. Croix under disse Forhold kan opretholdes som Sukkerdyrkende Ø eller ikke. Men desuden virker den Omstændighed, at en ikke ringe Mængde Arbeidere anvendes i Plantagens Kogeri i en lang Periode af Aaret, skadeligt paa Dyrkningen; den regelmæssige Behandling af Jorden og Plantningen i samme lider ofte et utilbørligt Afbræk, dette virker atter paa næste Aars Høst, og under vedvarende ugunstige Forhold forrykkes let Tidspunktet for Høstem, hvad der saaledes formentlig i høi Grad er Tilfældet for Tiden. I samtlige disse Omstændigheder ligger Fælleskogeriets store Betydning for St. Croix. Det er denne Institution, der skal tage Fabrikarbeidet for Planteren [*opslag 429*] paa sig; den frigjør hans Arbeidskraft fra det Baand, som Sukkerkogningen hidtil har paalagt den, og tillader ham at fordele den paa den hensigtsmæssigste Maade; den overtager desuden Forhandlingen af Produktet og giver saaledes Planterne Tid og Ro til at henvende deres Opmærksomhed udelukkende paa Agerbruget. Den er endvidere istand til at forøge Qvantiteten af Produktet, eftersom den ikke behøver at tage noget Hensyn til Bevarelsen af Magassen, og altsaa kan presse saa meget af Saften ud af Sukkerrørene som gjørligt; den kan endelig ved en særegen Arbeidsmaade frembringe et Produkt, der er meget smukt og godt, saa at det paa Markedet kan concurrere med andre Landes Produkter, hvorved Opmærksomheden særlig turde være at fæste paa, at det netop er ved at levere et i kvalitativ Henseende fortrinligt Produkt, at Fabrikationen af Rørsukker vil kunne concurrere med Fabrikationen af Roesukker, der, naar der alene er Spørgsmaal om Qvantitet, turde være lettere at fremstille end hint. Fællessukkerkogeriets træder saaledes til som et nødvendigt Supplement, en sandsynligvis uundværlig Betingelse for, at Sukkerdyrkningen paa Øen ikke skal gaae istaa. Men i endnu høiere Grad bliver dette Tilfældet under de forventede nye Arbeiderforhold, naar disse, hvad der er til at formode, i det Mindste i Begyndelsen, svække den alt nu ringe Arbeidsstyrke. Under disse Forhold bliver det saa meget mere nødvendigt at samle Arbeidskraften paa faa Objecter og at anvende den saa økonomisk som muligt, hvorved det tillige kan forventes, at Arbeidet kan gøres mere intensivt.

Saa meget større Rolle vil Frigjørelsen af Planteren med Hensyn til Fabrikationen og Forhandlingen af Produktet komme til at spille, som Øens Agerbrug, naar det skal betale sig, neppe kan blive staaende paa det nuværende Standpunkt. Den overfladiske Behandling af den tidligere saa frugtbare Jord vil neppe i længere Tid slaae til, men maa afløses af en mere rationel og omhyggelig Behandling, for at Udbyttet kan blive tilstrækkeligt stort. Formindskelsen af Arbeidskraften vil rimeligvis føre til, at et mindre Areal tages under Behandling til Sukkerdyrkning, men at denne Behandling gøres saa intensiv, at saavidt muligt det samme Udbytte vindes; Spørgsmaalet om Erstatning af endel af Arbeidskraften ved Maskiner vil sikkert ogsaa paa mange Steder trænge sig frem, og i Forening med det andet ovennævnte Spørgsmaal absorbere Planterens Tid og Kræfter.

Om den Concurrence med Hensyn til Sukkerproduktionen, som nu breder sig over et stadigt større Terrain, vil gjøre det muligt at holde Rørsukkerdyrkningen oppe, er et Spørgsmaal, som kun Fremtiden kan besvare, men skal det kunne lykkes, maa Commissionen, efter hvad ovenfor er anført, være af den Formening, at dette kun kan skee ved en Deling af Arbeidet mellem Agerdyrkeren og Fabrikanten, og Spørgsmaalet om, hvorvidt de uheldige Forhold, der ifjor standsede Fællessukkerkogeriets Drift, ved de Forandringer og Forbedringer, der nu paatænkes og tildels ere udførte, ville kunne hæves, og dette kostbare [*opslag 430*]

Foretagende saaledes lykkeligt kunne gennemføres, er derfor upaatvivlelig et Livsspørgsmaal for St. Croix som sukkerdyrkende Ø.

Den anden Opgave, som ved det allerhøieste Commissorium blev stillet Commissionen, var: "at undersøge den ved Oprøret foraarsagede Skade og gjøre Forslag til, paa hvilken Maade der hensigtsmæssigst kan ydes Hjælp til at bøde derpaa". I Henhold til den i Finantsministeriets Skrivelse af 3^{die} Januar d. A. under II fremsatte Udvikling har Commissionen udført det i saa Henseende fornødne Arbeide, hvis Resultater ere nedlagte i Commissionens Skrivelse til Finantsministeriet af 6te Marts d. A. N° 4, til hvilken man tillader sig at henvise, idet Commissionen ikke finder Anledning til her yderligere at føie Noget til, hvad der i fornævnte Skrivelse er bemærket angaaende dette Spørgsmaal.

Det tredie Hverv, der ved det allerhøieste Commissorium var overdraget Commissionen, var: "at tilstaae midlertidige Laan paa Finantsministerens Vegne af Statskassens rentebærende Midler mod tilstrækkelig Sikkerhed til saadanne Skadelidte, navnlig i Frederiksted, som ikke paa anden Maade ere i Stand til at gjenoptage deres Erhverv."

Ved sin Skrivelse af 3^{die} Januar d. A. har Finantsministeriet, idet Samme overlod det til Commissionens Skjøn, om den i hvert enkelt Tilfælde tilbudte Sikkerhed kunde ansees for tilstrækkelig med Hensyn til Laanenes Midlertidighed, bemærket, at den fulde Tilbagebetaling ikke gjerne maatte strækkes ud over 1ste Januar 1881, ligesom Renten antoges at kunne sættes til 6 %, den formentlig laveste almindelige Rente paa Øen.

Hvad Commissionen efter de stedlige Forhold har ment at kunne fordre som tilstrækkelig Sikkerhed for Opnaaelsen af de heromhandlede Laan, har den tilladt sig at meddele Finantsministeriet i sin Skrivelse af 12te Februar d. A. N° 2. Som senere meddelt i Skrivelse af 26de Februar N° 3 have kun faa Laansøgere meldt sig, og disse have gennemgaaende erklæret, ikke at kunne modtage Laan paa det af Ministeriet angivne Betingelser. Som det fremdeles sees af sidstnævnte Indberetning har den Omstændighed, at Commissionen paa sit Ansvar tilbød Laansøgerne en Tilbagebetalingsfrist af 5 Aar, ikke havt nogen Virkning, idet en mindst 10 aarig Frist i Reglen erklæredes for den eneste mulige Betingelse for at kunne modtage Laanene, hvilket Spørgsmaals Afgjørelse man derfor ansaa det for nødvendigt i Indberetningen at henstille til Ministeriet. Da det efter den telegrafiske Correspondance, som i den Anledning fandt Sted mellem Ministeriet og Commissionen, fremgik, at Ministeriet ansaa det for nødvendigt at indhente Rigsdagens Samtykke til Udlaan paa de af Commissionen anførte Betingelser, har man saaledes ikke under Commissionens Ophold i Vestindien kunnet komme til noget afgjørende Resultat i denne Retning. Af Commissionens [opslag 431] Skrivelse til Finantsministeriet af 21de April d. A. angaaende Laanesagen, fremgaaer det derfor, at Commissionen kun har kunnet tilstaae 1 Laan paa \$ 4000 til Kjøbmand Junghans i Frederiksted, samt at de øvrige Laansøgere under 27de Marts gennem Præsidentskabet for St. Croix ere blevne underrettede om, at Commissionen ikke saa sig istand til forinden sin Afreise at meddele dem noget endeligt Svar paa deres Andragender.

I Forbindelse med Undersøgelserne angaaende Aarsagerne til Oprørets Udbrud og Midlerne til at forebygge en Gjentagelse af samme har Ministeriet endelig i sin Skrivelse af 3^{die} Januar d. A. fremdraget det Spørgsmaal, om Forudsætningen for Colonialloven af 27de November 1863 – at Øen St. Croix er istand til selv at bære alle de saavel communale som Stats-Udgifter, Loven medfører – endnu er tilstede. Ministeriet har til den Ende paalagt Commissionen at undersøge Øens Minimumsbehov til Administration, Politi, Skolevæsen,

Fattigvæsen, Militair etc. saavel som dens økonomiske Tilstand, navnlig dens Skatteevne, hvorved Commissionens Opmærksomhed tillige henleddes paa Fællessukkerkogeriets Betydning som Støtte for den økonomiske Udvikling samt paa en eventuel Forbedring af Agerbruget. Saafremt Resultatet af denne Undersøgelse maatte blive det, at Øen ikke er istand til, ialtfald ikke i den nærmeste Fremtid, at bære de absolut nødvendige Udgifter, blev det paalagt Commissionen at overveie, hvilke Forandringer – forbigaaende eller vedvarende – i Ordningen af Moderlandets Forhold til Colonierne ved Loven af 27de November 1863 der maatte være nødvendige.

Idet Commissionen med Hensyn til Betydningen af Fællessukkerkogeriet og et intensivere Agerbrug tillader sig at henvise til de Bemærkninger om dette Spørgsmaal, som paa et tidligere Sted i nærværende Indberetning alt ere fremsatte, skal den angaaende denne Sag iøvrigt yttre Følgende:

For at komme til Klarhed om Øernes Minimalbehov med Hensyn til Administration o. s. v. har Commissionen undersøgt hver enkelt Post paa dens Budgets Udgiftside og ved alle de Midler, der stode til dens Raadighed, overbevist sig om Udgifternes Nødvendighed og Tilstrækkelighed. Medens man selvfølgelig her ved lod sig det være magtpaaliggende at søge disse Udgifter begrænsede saa meget som muligt, kom man imidlertid snart til Erkendelse af, at det i al Fald for Tiden, ved Siden af en væsentligere Besparelse paa et enkelt Punkt, ikke vil kunne undgaaes i mange Retninger at forøge Udgifterne i en ikke ringe Grad, naar man vil opnaae en virkelig Garanti for Bevarelse af Orden og Ro samt tilveiebringe de fornødne Betingelser for Befolkningens og særligt den arbejdende Klasses Fremgang i anndelig og fysisk Henseende. At det i begge de antydede Retninger er nødvendigt nu at anvende klækkelige Midler, er let forklarligt. Selv om man nemlig vil see bort fra den ringe Tilbøielighed til at bevilge Udgifter uden Udsigt til deraf i en nær Fremtid resulterende, materielle Fordele, som findes i den Klasse af Befolkningen, som Kravene nærmest maa stilles til, saa har hele Øens økonomiske [opslag 432] Forfatning i de senere Aar været saa uheldig, at det ligefrem skortede paa Midler til at fremme Øens Udvikling i enhver Retning.

Idet Commissionen herefter vender sig til de enkelte Budgetposter, og da først til "Den locale Overbestyrelse", skal den tillade sig at bemærke, at den af Gouvernementet er bleven gjort bekendt med dettes Skrivelse til Finantsministeriet af 15de Januar d. A. angaaende Ophævelse af Præsidentskabet paa St. Croix. Efter den hele Stilling, som er anvist Præsidenten, kan Commissionen ikke Andet end ansee den omhandlede Foranstaltnings Gejnnemførelse for rigtig, ligesom det maa erkjendes for rigtigt, at Gouverneuren under hans i saa Fald nødvendigvis længere Ophold paa St. Croix, sættes i Stand til at føre Hus der, hvortil neppe kan anslaaes mindre end \$ 2000, medens da igjen det for Gouverneuren til Reiseudgifter m. m. under hans Ophold paa St. Croix budgetterede Beløb af \$ 500 vil kunne inddrages. Naar der i den omhandlede Skrivelse fra Gouverneuren om Præsidentskabets Ophævelse paa St. Croix tillige er gjort Forslag til forskellige Gageforhøielser, da finder Commissionen ingen Anledning til at udtale sig derfor. Forsaavidt det særlig er fremhævet, at den nu med \$ 1000 aflagte Fuldmægtigpost paa St. Croix bør, ligesom de andre Fuldmægtigposter, sættes til \$ 1200, da den Gouverneuren forbeholdte Ret til at omflytte Fuldmægtigerne fra den ene Ø til den anden ellers bliver illusorisk, skal man kun bemærke, at det nemlig turde være rigtigtst at normere Begyndelseslønnen for samtlige Fuldmægtige til \$ 1000, og for Opholdet paa St. Thomas give dem et særligt Tillæg af \$ 200 aarlig. Efter hvad der her er fremsat, antager Commissionen saaledes, at der paa Budgetcontoen "Den locale Overbestyrelse" kan gjøres en Besparelse af \$ 4500.

Paa Contoen "De forskjellige Bestyrelsesgrene og offentlige Indretninger" vilde der vel under "Embedsmænd ved Administrationen" kunne bespares Noget, naar Kassererforretningerne henlagdes til Toldforvalterembedet, hvad der ikke skjønnes uforeneligt med den forsvarlige Besørgelse af begge Embeders Forretninger, ligesom ogsaa nogen Besparelse vilde kunne opnaaes ved en Simplification af Skattevæsenet. Naar

dette imidlertid paa den anden Side maatte modtage en Udvikling ved Indførelsen af nye Skatter, særlig en personlig Skat, saaledes som vi mene at maatte anbefale, turde der neppe paa dette Punkt kunne regnes paa nogen endelig Besparelse.

For "Rets- og Politivæsenets" Vedkommende formenes den Forandring i Forholdene, som vil indtræde ved den formelige Ophævelse af Arbejderregulationerne – saaledes som alt tidligere i denne Indberetning anført – at ville nødvendiggjøre et skarpere Polititilsyn paa Landet, ligesom sikkert ogsaa navnlig i Begyndelsen Politiets Mellekomst vil blive forlangt. Under Forudsætning af, at Militairstyrken paa Øen vil forblive omtrent den samme som nu findes der, vil denne imidlertid kunne yde Politiet meget værdifuld Hjælp, navnlig i [opslag 433] Frederiksted-Distrikt, da en større Del af Besætningen i den nævnte By vil være bereden. Det vil i saa Fald efter Commissionens, tildels paa Udtalelser fra vedkommende Øvrigheder støttede Formening være tilstrækkelig at forøge Politistyrken i Christiansted med 2 Betjente, hvorved den omhandlede Conto vil blive forøget med \$ 744 til Lønning og c. \$ 50 til Uniformer for disse Betjente (hvilken sidte Udgift dog i Reglen kun vil falde hvert 2^{det} Aar); der fremkommer saaledes ialt en Merudgift mod nu af \$ 794.

"Militairvæsenet" vil selvfølgelig være den Conto, hvorpaa den største Forøgelse vil falde. Gaaer man ud fra, at Styrken bliver den af Commissionen foreslaaede, altsaa 130 Menige, samt fra at der bliver 2 Militairstationer, i Christiansted og i Frederiksted (hvoraf den sidstnævnte med skiftende Personel), vil Organisation af Besætningen, naar hensees til de Opgaver, der stilles den, formentlig forstandigst blive som angivet i Bilag 2, hvilket tillige indeholder et Budget for Udgifterne ved bemeldte Styrke. En enkelt af de derpaa anførte Poster, nemlig C. "Rekruteringsomkostninger", er beregnet efter de 4 aarigt istedetfor 6 aarigt Engagement af Mandskabet, en Forandring, som Commissionen maa anbefale. Det er nemlig et Factum, at de 2 sidste af de 6 Aar, Mandskabet nu tilbringer i den vestindiske Tjeneste, ere lige lidt gavnlige for Tjenesten som for Individerne. Efter de 4 Aars Forløb ere Vedkommende i Reglen fuldstændig berøvede enhver Lyst og Iver for den dem paahvilende Tjeneste, Climaet virker enerverende paa dem, og de gribes da enten af Melancholi og Hjemvee eller forfalde til Laster, som lettest finde Tilfredsstillelse under de vestindiske Forhold, Drukkenskab og Løbsagtighed. Med slige nedtrykte, meer eller mindre forfaldne Subjecter kan Tjenesten ikke røgtes forsvarligt, saa meget mindre som det slette Exempel let finder Indgang hos de yngre Folk. Det er et hos Befalingsmændene stærkt næret Ønske, at denne Ulempe kunde fjernes ved en kortere Capitulation, og Commissionen kan som berørt, ikkun anbefale dette Ønskes Opfyldelse. Som det vil sees af Bilag 2 ville Udgifterne ved Militairstyrken paa St. Croix udgjøre c. \$ 49,325, hvilket medfører en Udgiftsforøgelse paa denne Conto af \$ 23,977.

Det tør ansees for almindelig bekjendt, hvilken vigtig Rolle Skovvæxt spiller overalt, hvor der er Tale om at beskytte Jorden mod en for hurtig Afgivelse af den Fugtighed, den indeholder, ligesom den ogsaa gjør sin Indflydelse gjældende med Hensyn til Regnmængden. Det er dernæst en bekjendt Sag, hvor meget St. Croix, hvor der kun paa enkelte Steder forekommer Noget, der ligner en virkelig Skovbestand, har lidt under en Række af tørre Aar, samtidigt med at andre vestindiske Øer, som have havt rigelig Skovvæxt, ganske have undgaaet de deraf opstaaede ulykkelige Følger; der turde da vistnok være megen Anledning til at henvende sin Opmærksomhed paa dette Punkt. Der vilde allerede være meget vundet, hvis Veiene i større Ud- [opslag 434] strækning end nu er Tilfældet beplantedes med Træer med stærk Løvvæxt, men man burde neppe blive staaende herved. Der er nemlig saamange Rester tilbage af tidligere Skov, at nye Plantninger tildels vilde kunne slutte sig dertil, ligesom der ogsaa findes ikke faa Strækninger, der turde egne sig til Skovkultur. At vente Skovkultur eller Træplantning alene fremmet ved privat Initiativ, turde dog i Betragtning af Forholdene her, hvor man ikke er tilbøielig til at saae uden med Udsigt til en umiddelbar forestaaende Høst, være mere end sangvinsk, lige som man ogsaa billigvis bør tage i Betragtning, at de økonomiske Forhold, selv hvor en

god Villie er tilstede, som oftest vilde forbyde Vedkommende at foretage Noget i den her antydede Retning. Vi skulde derfor ansee det for rigtigst, at der til Fremme af Træplantning stilledes et Beløb af \$ 1000 til Raadighed. Heraf vilde en mindre Del behøves til Tilsyn, der formentlig passende kunde udøves af Overveimesteren, der har Tilsyn med Gader, Veie m. m., medens Resten vilde være at anvende til gratis Uddeling af Planter, men navnlig til Laan til Indhegning, der her er absolut nødvendig til de unge Plantningers Beskyttelse, mulig ogsaa til Belønninger til Smaafolk, der maatte give et godt Exempel ved at beplante og indhegne hidtil udyrkede Strækninger. At Sagen ogsaa maatte fremmes ved Toldfrihed for Hegnsmateriale, ligesom ved passende Straffebestemmelser, sigtende til at beskytte Trævæxten, ansees for en Selvfølge.

Commissionen har i det Foregaaende udførlig udtalt sig om den Vægt, den mener, at der bør lægges paa Ungdommens Uddannelse, hvis man vil vente, at Samfundet skal blive løftet væsentlig op over det Standpunkt, det nu befinder sig paa. Det vil herefter findes naturligt, at vi troe at burde anbefale, at der gjøres noget Alvorligt til Undervisningens Fremme. Hvad særlig de til den arbejdende Klasse hørende Børn angaaer, mene vi, i Overensstemmelse med hvad Skoleinspecteuren for St. Croix har udtalt i den vedsluttede Erklæring, at den bør meddeles gennem flere Aar end nu, hvorhos Tallet af de daglige Undervisningstimer bør forøges og endelig Skolebesøget lettes ved Indretningen af to nye Skoler paa Landet. Derhos finde vi saameget mere Anledning til at udtale os for, at de saakaldte Borgerskoler bringes til at yde noget mere end hidtil, som det er af Vigtighed for Forældre, der kunne ønske at skaffe deres Børn en videregaaende Undervisning end de kunne modtage i Almueskolerne, at aabne dem Udsigt hertil, saa at de kunne blive frie for til det nævnte Øiemed at sende Børnene langt bort, hvilket selvfølgelig altid kun vil være muligt for et ringere Antal. Hvad Midlerne til at hæve Borgerskolerne angaaer, ere vi med Skoleinspecteuren enige i, at de bør søges i Forbedring af Lærerpersonalet og Udvidelse af Undervisningsfagene. Samtidig tiltræde vi hans Anskuelse om Rigtigheden af at forhøie Skolepengene og indskrænke den hidtil i stort Omfang indrømmede Fritagelse for Betaling af disse. Hvad den Udgiftsforøgelse angaaer, som vilde foranlediges ved den antydede Reform, kan den for Landskolernes vedkommende neppe anslaaes til mindre end c. \$ 1700 og for Byskolernes Vedkommende til mindre end \$ 2100; Skoleinspecteuren har ved at anslaae Meerudgiften til de førstnævnte [opslag 435] Skoler til \$ 14 à 1500 og til de sidstnævnte til c. \$ 2000 formentlig ikke beregnet et tilstrækkeligt Beløb til den lavest lønnede Medhjælp. Hertil kommer imidlertid et Beløb af \$ 6000 til Gjenopførelse af de afbrændte Skoler paa Mt Victory og Kingshill og \$ 12000 til Opførelse af to nye Landskoler samt til Inventarium og Undervisningsmateriel for samtlige Landskoler.

Vi tillader os paa dette Sted endnu at bemærke, at der efter vor Mening bør lægges den største Vægt paa, at Skoleinspecteuren bliver Formand i Skolecommissionen, ligesom vi ansee det for en Selvfølge, at der i Forbindelse med en ny Ordning af Skolevæsenet vil blive foretaget alvorlige Skridt til Gennemførelsen af Skoletvang.

Undertegnede Tvermoes skal endnu hertil knytte den Bemærkning, at selv med den foreslaaede Forbedring af Skolevæsenet paa St. Croix vil der dog være en væsentlig Mangel ligeover for det paa St. Thomas, idet man, ganske vist først i den seneste Tid, der har oprettet en fuldstændig Realskole. Selv med den Undervisning, der efter Ovenstaaende tiltænkes Børnene i Borgerskolen, staaer det for mig som sandsynligst, at denne ikkun vil tilfredsstille en temmelig ringe Del af Befolkningen, medens den i saa mange Retninger og ikke mindst med Hensyn til Bevarelsen af de nedarvede Racefordomme uheldige Bortsendelse i en ung Alder af Sønnerne fra Hjemmet i Vestindien til Europa stadigt vil florere. Havdes en Realskole paa Øen, vilde en stor Del Familiers Børn dér kunne finde en tilbørlig Undervisning indtil deres 16de Aar, altsaa til deres Opdragelse i Hjemmet var endt, og de vilde da, hvis man ikke var tilfreds med den opnaaede Realuddannelse, med langt større Nytte og i færre Aar kunne sendes bort. At saavel Skolen paa St. Thomas som den analoge, jeg tænkte

mig der burde være paa St. Croix, naar de vare tilstrækkeligt consoliderede, gennem deres Afgangseksamen kunde give Eleverne samme Rettigheder, som den tilsvarende Examen i Kongerigets Skoler giver, synes mig baade at ville være billigt i og for sig og opmuntrende med Hensyn til Skolebesøget sammesteds. I den forøgede Udgift synes der mig ikke at ligge noget særligt Afskrækkende, eftersom Realskolen, naar den oprettes f. Ex. i Christiansted, selvfølgelig maatte absorbere Borgerskolen sammesteds. Udgifterne ved Realskolen paa St. Thomas ere efter derom modtagen Opgivelse \$ 5000 aarlig, den ved en af de reformerede Borgerskoler er c. \$ 3800 aarlig. Differencen er saaledes kun c. \$ 1200.

Hvad "Sundhedsvæsenet" angaaer, have vi i det Foregaaende allerede havt Leilighed til at udtale os om den Ligegyldighed, Negrene oftest vise overfor Børnene. Særlig ere de spæde Børn underkastede en slet Behandling, der dels medfører en overordentlig stor Mortalitet i det første Leveaar, dels paadrager de nyfødte Børn Navlebrok, hvoraf paa St. Croix et overordentlig stort Antal Individider lider. Idet vi med Hensyn til de herved i Betragtning kommende, saavel som de øvrige Sundhedsvæsenet vedrørende Forhold tør henvise til den med flere Bilag vedsluttede Erklæring af Øens Landphysicus, maa vi ganske tilslutte [*opslag 436*] os til de af denne Embedsmand fremsatte Forslag til Ordningen af Jordemodervæsenet, hvorefter der vilde medgaae:

til 6 paa den Kgl. Fødselsstiftelse uddannede Jordemødre (2 à \$ 320, 4 à \$ 200)	\$ 1440
til 20 Hjælpejordemødre à \$ 40	<u>800</u>
	\$ 2240
Da der nu medgaaer til 3 Jordemødre	<u>832</u>
vilde Meerudgiften altsaa blive	\$ 1408

hvorved dog maa bemærkes, at denne Udgift formentlig vilde indtil videre forsaavidt blive noget mindre, som man ikke kan vente, at det hele paaregnede Antal Hjælpejordemødre strax vil komme tilstede. Som Udgifter een Gang for alle vilde hertil komme:

til Oplæring af 3 Jordemødre i Kjøbenhavn	\$ 810
og til Oplæring af Hjælpejordemødrene (\$ 40 for hver)	<u>800</u>
	ialt \$ 1610

hvilket Beløb i Henhold til det ovenfor bemærkede dog ikke vilde komme helt til Udgift i et enkelt Aar.

Af Læger findes for Tiden paa St. Croix foruden tre Læger med offentlig Ansættelse tre andre Læger, af hvilke den ene (den nylig pensionerede militaire Overlæge) med det Første forlader Øen, den anden er en Olding og den tredie allerde i en meget fremrykket Alder. Deres Underhold have Lægerne fundet, ved Siden af de dem af det Offentlige tillagte Lønninger, væsentlig i Plantagepraxis, i hvilken Henseende bemærkes, at Plantageeierne som bekjendt ere berettigede til at gjøre visse Indhold i Plantagearbeidernes Lønning til Bestridelse af Udgifterne til Læge og Medicin for Arbejderne. I denne Henseende vil der ved Ophævelsen af Arbejderregulationerne utvivlsomt indtræde en væsentlig Forandring. Da det maa ansees for tvivlsomt, om det i alt Fald foreløbig vil lykkes at paalægge Plantagerne en Afgift til Dækning af Udgifterne til Læger saavel som iøvrigt til de Foranstaltninger, der maatte træffes af Hensyn til Bevarelsen af Sundhedstilstanden blandt Arbejderne, vil der foreløbig ikke kunne gjøres Regning paa noget videre Bidrag fra Plantagerne til Vederlæggelse af Lægerne, ligesom det heller ikke kan ventes, at Arbejderne skulde ville yde Lægerne Betaling for en Tjeneste, som det ofte nok kan falde haardt at faae dem til at modtage. Under de berørte Forhold, der gjør det i aller høieste Grad usandsynligt, at der vil finde en Tilgang Sted af private Læger, skjønnes det nødvendigt, at det Offentlige søger at skaffe Befolkningen Betjening ved et passende Antal Læger og bidrager til at sikre disse et saadant Vederlag, at der ikke bliver Fare for, at de skulle gaae andensteds hen for at finde et bedre Udkomme. Det mindste Antal Læger, der bør være Spørgsmaal om, naar Øiemedet skal naaes,

antages at være 4; da der for Tiden er 3 offentlig ansatte Læger – Landphysicus og 2 offentlige Læger henholdsvis i Christiansted og Frederiksted –, vilde der herefter blive Spørgsmaal om Ansættelse af endnu en offentlig Læge, der formentlig burde have Bopæl midt i Landet f. Ex. paa Kingshill, hvor han ved Siden af sin øvrige Virksomhed vilde kunne fungere som Læge ved et ny oprettet Hospital, hvorom nærmere nedenfor. Lønningen for de Paagjældende formenes passende at kunne ansættes saaledes: [opslag 437]

Landphysicus		\$ 1392
3 offentlige Læger		<u>2500</u>
	tilsammen	\$ 3892

Hidtil er medgaaet:

til Landphysicus		\$ 888
- 2 offentlige Læger		1200
- Reiseomkostninger o.s.v. c.		57
Sportler, navnlig hidrørende fra Qvarantainevæsenet, som under den nye Ordning vilde indflyde i Colonialkassen	<u>400</u>	<u>2545</u>
	altsaa Meerudgift	\$ 1347

Herved er imidlertid at bemærke, at der til den militaire Overlæges Lønning m. v. hidtil er medgaaet c. \$ 1400, hvorimod der fremtidig for Lægetilsyn med de Militaire kun vil behøves som Honorar \$ 600, der ere medoptagne under Militairudgifterne.

Hvad Hospitalsvæsenet angaaer, da ere dels de tilstedeværende communale og militaire Hospitaler i det Hele af god Beskaffenhed, dels vil der uden særlig Vanskelighed kunne tilveiebringes passende Lokaler til dette Brug. Dog maa der gjøres tvende Undtagelser. Saaledes trænge Hospitalerne ved Christiansted til en Vandforsyning, som formentlig her mere end under andre climatiske Forhold er paatrængende nødvendig til Badebrug, og som anslaaes at ville kræve en Bekostning af \$ 3000. Dernæst findes der med Hensyn til Behandlingen af Sindssyge den sørgelige Anomali Sted, at den foregaaer i Fængslet ved Richmond i Forbindelse med Behandlingen af Syge med aabne Saar (Leprøse paa et udviklet Sygdomsstadium). At henvise Behandlingen af de nu i Richmond optagne Syge til de alt eksisterende Hospitaler er ikke gjørligt, da de Sindssyges Tilstedeværelse vilde forstyrre den i et sædvanligt Hospital fornødne Ro, og de Leprøse ikke uden Fare kunne behandles i et sædvanligt Hospital, hvortil kommer, at man kun ved Reclusion tør vente, om end ikke at faae Bugt med, dog mulig at kunne tvinge den paagjældende Sygdom indenfor snævrere Grændser. Oprettelsen af et Hospital til Behandling af begge Slags Syge turde derfor være i høi Grad ønskelig. Da der paa St. Thomas formentlig er samme Trang tilstede som paa St. Croix til en combineret Anstalt som den nævnte, vilde man formentlig til Besparelse af Driftsudgifterne kunne bevirke en Overenskomst med den førstnævnte Commune om Behandling af de paagjældende Syge i et nyt Hospital paa St. Croix. Den første Indretning af et saadant Hospital, der med mindst Bekostning antages at kunne anbringes paa Kingshill ved en tarvelig Istandsættelse af de afbrændte Bygninger der, anslaaes at kræve en Udgift af \$ 2500. Da det forudsættes, at den nye Lægepost, der ogsaa uden Indretningen af et saadant Hospital turde være at oprette midt paa Øen, tillige vil kunne knyttes til Hospitalet, vil der ikke kræves nogen særlig Udgift til Lægebehandling. De løbende Udgifter anslaaes, naar Belægningen antages at blive 60 Patienter, hvoraf omtrent Halvdelen fra hver af de tvende Øer, saaledes: til Bispisning c. \$ 5000, og til Istandsættelse, Vadsk m. v. c. \$ 1200. De løbende Driftsudgifter anslaaes saaledes til \$ 6200, hvoraf Halvdelen [opslag 438] ventes at indkomme fra St. Thomas.

Sluttelig skulle vi under Omtalen af Sundhedsvæsenet endnu henvise til det Ønskelige i, at et større Tilskud ydes af det Offentlige til Lønning af en examineret Dyr læge. Det er i det Foregaaende omtalt, at Dyrplageri er meget fremherskende paa Øen, hvilket dels er en Følge af Befolkningens brutale Charakter, dels ogsaa

ofte har sin Grund i Ukjendskab til Behandlingen af Dyr navnlig i Sygdomstilfælde. Tilstedeværelsen af en dygtig Veterinair vilde formentlig kunne virke gavnlig gennem Udøvelsen af den fornødne Control. Der ydes nu for Tiden i Løn af det Offentlige til en Dyrlæge \$ 60 samt for Tilsyn med Militairhestene \$ 32, ialt \$ 92, og en saadan vil derfor saa godt som udelukkende være henvist til sin private Praxis, der imidlertid under de nærværende Forhold er meget lidt indbringende. For at gjøre det muligt for en dygtig examineret Dyrlæge at bosætte sig paa Øen, vil det være nødvendigt, at det ovennævnte Honorar af det Offentlige forhøies til \$ 800, hvoraf \$ 200 som Befordringsgodtgjørelse, og vil tillade os i Henhold til Foranstaaende at anbefale dette.

Med Hensyn til "Fattigvæsenet" maa det bemærkes, at en stor Del af den Befolkning, som ikke er i Stand til at underholde sig ved eget Arbeide, hidtil har fundet sit Livsophold paa Plantagerne, hvis Eiere ifølge Arbejderregulationerne ere forpligtede til at forsyne til Arbeide uskikkede Plantagearbeidere med Husly og Fødemidler. Ved de nævnte Regulationers Ophævelse vil denne Forpligtelse bortfalde, og det er da en Selvfølge, at et langt større Antal Trængende vil falde det Offentlige til Byrde end nu er Tilfældet. Skjønned over, hvor stor denne Forøgelse vil blive, kan selvfølgelig kun være meget usikkert, men den er af Fattigcommissionen anslaaet for Christiansteds Vedkommende til 250 og for Frederiksteds til 200, den samlede Forøgelse altsaa til 450. Antallet af de af offentlig Understøttelse Levende er for Tiden i Christiansted c. 214, i Frederiksted c. 150, tilsammen c. 364; Antallet i begge Byer vil altsaa kunne ventes at blive c. 814. Undersøttelsen til de nævnte 364 trængende andrager nu c. \$ 5600 aarlig; for 814 Personer vil den altsaa beløbe sig til noget over \$ 12,500. Den samlede Udgift til Fattigvæsenet, som nu er opført med \$ 6520, vil saaledes blive forhøiet med c. \$ 6900. Det bør imidlertid ikke lades ubemærket, at det her gjorte Overslag let vil kunne vise sig som altfor lavt, idet det maaskee vil være nødvendigt at forhøie den til de enkelte Trængende hidtil givne meget ringe Understøttelse. Forholdet er nemlig nu saaledes, at disse ved Siden af den offentlige Understøttelse efter en temmelig stor Maalestok nyde godt af den private Velgjørenhed og egentlig kun herved sættes i Stand til at friste Livet. Hvorvidt den private Velgjørenhed vil strække til i samme Grad, naar de Trængendes Antal er bleven forøget til over det dobbelte, turde imidlertid være meget tvivlsomt.

Endelig bemærkes, at den paa Budgettet under "Pensioner" opførte Sum er forhøiet med \$ 3800 som forventede Pensioner til Vicegouverneuren Stakemann (\$ 3000) og Overlæge Knudsen (c. \$ 814).

Som det vil sees, har man i det Foregaaende gjort et Forsøg paa at foretage saadanne Ændringer i det gjældende Budget, at Udgifterne fremtræde med de Beløb, [opslag 439] der kunne antages at blive fornødne, for at Behovet paa de forskjellige Omraader kan tilfredsstilles, naar Ro og Orden skal bevares, en nogenlunde tilstrækkelig Administration sikkres og Forholdene føres frem til en Udvikling, som de altfor længe have savnet. Ligesom man blandt Udgifterne ikke har optaget noget Beløb som Bidrag til Dækning af de almindelige Statsfornødenheder, saaledes er der heller ikke taget noget Hensyn til den Forøgelse i Udgifterne, som eventuelt vil blive en Følge af Indførelsen af en forbedret Communication mellem Øerne, som anbefalet i Commissionens Skrivelse N° 1 af 12te Februar d. A., idet man i Henhold til det i bemeldte Skrivelse Fremførte maa forudsætte, at denne Udgiftsforøgelse under alle Omstændigheder ikke vil falde Colonierne til Last. Derimod er der bragt et Beløb i Regning til Dækning af det Laan, der af Statskassen er ydet St. Croix, og som neppe i de første Aar kan ventes tilbagebetalt. Herefter er man, som af den vedlagte Oversigt A vil sees, kommen til det Resultat, at de aarlige Udgifter kunne anslaaes til

\$ 203,544

Dertil kommer som Udgift een Gang for alle \$ 25,110.

Til Dækning af foranstaaende aarlige Udgiftsbeløb haves Indtægter, som man i Henhold til Oversigt B troer at kunne anslaae til

\$ 151,303

Der maa saaledes for de nærmeste Aar, naar St. Croix skal bevares som sukkerdyrkende Ø, formentlig anslaaes et Deficit af

\$ 52,241

hvortil kommer det ovennævnte Beløb af
til Dækning af Udgifter een Gang for alle.

§ 25,110

Efter ved dens Undersøgelse at være kommet til dette Resultat, har det endelig i Henhold til Finantsministeriets Skrivelse af 3^{die} Januar d. A. været Commissionens Opgave at tage under Overveielse, hvilke Forandringer – forbigaaende eller vedvarende – i Ordningen af Moderlandets Forhold til Colonierne ved Loven af 27de November 1863 der maatte være nødvendige. Under Forhandlingerne i Commissionen har det imidlertid viist sig, at de Anskuelse, som Medundertegnede Levy nærer med Hensyn til Besvarelsen af dette Spørgsmaal, uagtet de i flere væsentlige Punkter nærme sig til de to andre Medlemmers, dog ikke stemme saaledes overens dermed, at det har været muligt at tilveiebringe Enighed om en fælles Udtalelse fra hele Commissionen.

Mindretallet (Levy) skal herefter tillade sig at yttre Følgende:

Hvor der ellers fremtræder et Deficit paa et Samfunds Budget, vil der ordentligvis kun være tre Udveie at ty til: Benyttelse af Credit, som der imidlertid vanskelig vil blive Spørgsmaal om, uden forsaavidt Deficit med tilnærmelsesvis Sikkerhed kan ansees for forbigaaende, Forhøielse af Skatter og Afgifter, Nedsættelse af Udgifter, og disse Udveie ville efter Omstændighederne kunne benyttes hver for sig eller i Forening.

Hvad nu den sidstnævnte Udvei: Nedsættelsen af Udgifter angaaer, da vil der, naar man ikke vil opgive Øen som sukkerdyrkende, langt fra kunne være Spørgsmaal derom, idet Udgifterne endog [*opslag 440*] som foran angivet turde være væsentlig at forøge. Opgives Øen derimod som sukkerdyrkende, ville vistnok Udgifterne kunne nedsættes, men paa samme Tid vill ogsaa de væsentligste Indtægter blive i langt høiere Grad formindskede; efter Alt, hvad i det Foregaaende er udviklet, troer jeg imidlertid alene at turde holde mig til Forudsætningen om Øens Bevarelse i Sukkercultur. Om nu at ty til den første Udvei, forsaavidt dermed maatte forbindes Tanken om Optagelse af et Laan paa det almindelige Marked, kan der neppe heller være Spørgsmaal; ethvert Forsøg paa at reise et større Laan for Colonialkassen vilde selv under Tilbud af en usædvanlig høi Rente være frugtesløst. Derhos turde det ikke kunne tilraades, at Statskassen, der allerede har et saa stort Tilgodehavende hos Øen, skulde indlade sig paa at yde den yderligere Laan paa lang Tid. Endelig skjønnes det ikke muligt gennem en Forhøielse af de bestaaende Skatter og Afgifter, der navnlig hvile tungt paa de faste Eiendomme, at søge nye Indtægtskilder aabnede for St. Croix, medens det vistnok vilde være rigtigt at ophæve enkelte anomale, i og for sig mindre betydende Afgifter og mulig ogsaa paa enkelte Punkter at nedsætte Eiendomsskatterne noget, men iøvrigt maa jeg udtale mig for, at man kun simplificerer Afgiftsvæsenet og maaskee foretager en Omlægning af de bestaaende Skatter. En forøget Indtægt vil der derimod formentlig alene kunne være Spørgsmaal om at tilveiebringe gennem nye Skatteklender, saaledes at man ikke indskrænker sig til Indførelsen af en enkelt ny Skat, men derimod tyer til den directe saavel som den indirecte Beskatning.

I førstnævnte Henseende bemærkes, at man paa St. Croix – i alt Fald bortset fra Absentee-Skatten og den Embedsmændene i Almindelighed paahvilende Decourt af 1 Pct. af deres Gager – ikke kjender til nogen directe personlig Skat. Der turde imidlertid, særlig naar der er Tale om at tilveiebringe en forøget Indtægt gennem Beskatning, være saameget mindre Føie til at undlade at indføre en saadan Skat, som der findes et ikke ringe Antal af Handlende og andre Næringsdrivende saavel som høiere Tyende (Forvaltere og deslige) og enkelte Rentenydende o. s. v., der alene naar de tillige tilfældigvis ere Besiddere af faste Eiendomme svare en directe Skat, og som der saa godt som alene derigjennem paa St. Croix, i Lighed med hvad der skeer paa Island i Henhold til Lov af 14de December 1877 § 10, vil kunne opnaaes et Bidrag til de offentlige Fornødenheders Tilfredsstillelse af de andensteds bosatte Handlende, der gennem deres derværende Filialer drage en, maaskee endog betydelig Indtægt af Landet. Af den antydede personlige Skat, der selvfølgelig

ogsaa maatte ramme Embedsmændene, medens disse da maatte fritages for den dem paahvilende Gageskat, under de for Øieblikket stedfindende Forhold neppe vilde tilveiebringe nogen Indtægt fra en Del af Plantageeierne, skjønnes ikke at frembyde nogen afgjørende Indvending. Om den paagjældende Skat burde opkræves som en egentlig Indkomstskat, anseer jeg det uformødent at udtale mig om, men det skjønnes dog ikke rettere end at man, [*opslag 441*] forsaavidt sidstnævnte Skatteform valgtes, passende vilde kunne derigjennem opkræve et Beløb, svarende omtrent til 2 % af en i nær Overensstemmelse med Reglerne i Lov af 19de Februar 1861 (om den kjøbenhavnske Indkomstskat) opkrævet Skat. Sætter man den Indtægt, hvorved Skattepligten begynder, til \$ 500, som er den Indkomst, der alternativt med en vis Eiendomsbesiddelse giver Valgret og Valgbarhed til Colonialraadet, vil man, da der i Henhold til den vedlagte gennem Præsidentskabet for St. Croix modtagne Fortegnelse paa Øen findes 207 Individuer med en aarlig Indtægt af \$ 600 og derover og en samlet Indtægt af \$ 386,400, og der endvidere antages at være 90 Individuer med en Indtægt fra \$ 500 til 600, for hvilke der regnes en samlet Indtægt af \$ 45,000, ved Ansættelsen af Fradraget i Analogi af Loven af 1861 efter vedlagte Schema A, henholdsvis Schema B, komme til en samlet Skatteindtægt af \$ 375,400, henholdsvis \$ 364,850, som ved en Skatteprocent af 2 vilde give c. 7500, henholdsvis c. \$ 7300. Idet der til nærmere Oplysning vedlægges en af Præsidentskabet for St. Croix forfattet Opgjørelse med et Supplement, der viser, hvorledes Indtægterne antages at fordele sig paa forskellige Kategorier, som vilde komme ind under en personlig Skat, skal jeg endnu bemærke, at i den af Colonialraadet i sin Tid afgivne allerunderdanigste Betænkning om Udkast til Budgettet for 1864/65 henledes Opmærksomheden paa den fuldstændige Mangel af al directe personlig Skat, være sig i Form af en Næringssskat, Indkomstskat eller Formueskat eller under hvad andet Navn den kunde [*opslag 442*] opkræves (Colonialraadstidende for 1864 Anh. B. S. 3).

Ligesom man ved Indførelsen af en directe personlig Skat vilde udfylde en Lacune i Øens Beskatning, vilde det Samme paa den indirecte Beskatnings Omraade kunne opnaaes ved Indførelsen af en ny Skat. I saa Henseende frembyder sig efter min Formening som passende beskatningsgjenstand Fortæringen af Rom. Ligesom man i vistnok alle europæiske Stater gennem en paa Fabrikationen af destillerede Drikke lagt Afgift har søgt at ramme Forbrugerne af disse, har man udenfor Europa navnlig i de engelske Colonier i Vestindien paalagt Fabrikationen af Rom en betydelig Afgift, forsaavidt Productet ikke forlader vedkommende Ø; saaledes blev der, som det fremgaaer af en i Aaret 1861 mellem Gouvernementet for de dansk-vestindiske Øer og St. Croix's Borgerraad ført Brevvexling, paa Barbados opkrævet en Afgift af 24 cts. pr. Gallon, og denne Afgift antages ikke senere at være bleven nedsat; og paa Jamaica opkræves endog, efter hvad jeg fra paalidelig Kilde har erfaret, en Afgift af 5 sk: (125 Cents) pr. Gallon, en Afgift, som er saa langt fra at ansees for trykkende, at man endog nylig, da budgettet ventedes at afslutte med en Underbalance, har bragt under Spørgsmaal at forhøje den. Idet Borgerradet i sin Tid gik ud fra et Forbrug paa St. Croix, svarende til det paa Barbados stedfindende, som det til det Resultat, at man vilde kunne vente Afgiften erlagt for 50,000 Gallons om Aaret, hvilket ved en Skat af 20 Cts. pr. Gallons, som Borgerradet udtalte sig for, vilde give en Indtægt af \$ 10,000 om Aaret. At den erlagte Afgift maatte godtgjøres ved Udførsel, for hvilken en særlig Told beregnes, er en Selvfølge, [*opslag 442*] ligesom ogsaa, at saadanne andensteds fra indførte spirituøse Drikke saavelsom Ølsorter, der kunne træde i Concurrence med Romforbrugen, maatte underkastes en tilsvarende Indførselstold. Det tilføies, at Indførelsen af en Romafgift, som først var bragt paa Bane af Borgerradet, sees senere at have været taget under Overveielse af afdøde Gouverneur Birch, der foranledigede et Forslag til en Lov om en saadan Afgifts Indførelse udarbejdet af nuværende Toldintendant paa St. Thomas Anthon; efter Gouverneur Birchs Død synes Sagen imidlertid ikke at være videre fremmet.

Ifølge det overnfor Anførte anslaaes Deficit for St. Croix til

\$ 52241

Ved Indførelsen af de foromtalte nye Skatter antages at kunne indvindes c. \$ 17,500, som med Hensyn til de mulig dermed forbundne Udgifter nedsættes til	<u>\$ 17000</u>
Derefter bliver Deficit	\$ 35,241

hvortil kommer det Beløb af \$ 25,110, som man har anslaaet til Udgifter een Gang for alle.

Under Udgifterne er paaregnet et Beløb af \$ 2000 til Taffelpenge for Gouverneuren under hans Ophold paa St. Croix. Dette Beløb formenes rettest at burde overtages af Statskassen, idet det ikke synes passende, at Statsmagtens høieste Repræsentant lønnes af Øen, hvor han har særlig at varetage hele Statens Interesser, der kunne collidere med Øens; den Omstændighed, at Gouverneuren modtager sin Løn af den coloniale Kasse, vil endog under mødende Omstændigheder kunne exploiteres paa en Maade, som maa virke til at nedbryde den Anseelse, man maa ønske knyttet til Stillingen. Jeg har herved ikke overseet, at den Omstændighed, at Statskassen overtager Udgiften til Gouverneuren for St. Croix's Vedkommende, consequent kunde føret til en videregaaende Udgift for den, derved at St. Thomas ligeledes befries for Udredelsen af Lønning til den nævnte Embedsmand, men har selvfølgelig ikke herved kunnet lade mig afholde fra at fremkomme med foranstaaende Forslag. Selv om Deficit nedsættes med det som Udgift for St. Croix til Gouverneuren budgetterede Beløb, bliver der dog et aarligt Beløb at dække af \$ 33,241, hvortil kommer det til Udgifter een Gang for alle medgaaende Beløb.

Det kan selvfølgelig ikke paastaaes, at den uheldige finansielle Stilling, hvori St. Croix befinder sig, er en umiddelbar Følge af den ved Colonialloven skabte Ordning; det kan paa den anden Side heller ikke nægtes, at man ved at gaae ind paa den Ordning ikke har havt Opmærksomheden tilstrækkelig fæstet paa Misligheden af at udsondre en enkelt mindre Del af Staten, særlig en saadan, hvor der ifølge de her meer end andensteds uberegnelige Naturforhold finder en større Uregelmæssighed Sted i Productionens Udbytte og derved i Indtægterne end i den øvrige Del af Staten, og at stille den hen med den Opgave at sørge for Udgifterne ved sine egne Indtægter, medens den dog ingenlunde har havt en absolut Frihed med Hensyn til hvilke Udgifter den vilde udrede, men tvertimod ved den isolerede Beliggenhed og det indskrænkede Omraade har været nødt til at bære en uforholdsmæssig Udgiftsbyrde. Vilde man paa samme Maade udsondre andre Dele af Staten og stille dem [opslag 443] ikke alene communale, men ogsaa rent statlige Formaale, vilde man, naar man ikke indskrænkede sig til de heldigst stillede Dele af den, mulig komme til endog langt ugunstigere Resultater end der ere fremkomne for Colonierne og særlig St. Croix. Den Tanke, under de foreliggende Forhold at opgive den ved Colonialloven af 1863 indførte Ordning og at vende tilbage til Colonialloven af 1852, maa da med Nødvendighed frembyde sig, og efter hvad jeg har havt god Leilighed til at erfare, vilde Iværksættelsen deraf vistnok paa St. Croix møde megen Sympathi. Udtalelser, der ere fremkomne i Øens Colonialraad, tyde ogsaa herpaa. Da Hensigten med at indrømme Colonierne en saadan Selvstændighed, som er bleven dem til Del ved Colonialloven af 1863, utvivlsomt har været at vise dem en Velgjerning, men ingenlunde at befrie Staten i Almindelighed for en Byrde, vilde det, naar det erkjendes, at Hensigten ikke er bleven naaet, formentlig kun være i Conseqvents med den Tanke, man er gaaet ud fra, at ophæve den stedfindende Ordning og vende tilbage til den tidligere Tilstand. Jeg troer dog, at det i alt Fald er for tidligt at gjøre et saadant Skridt, hvis Gjennemførelse neppe burde finde Sted paa en Tid, da Sindene ere under Trykket af en længere Aarrækkes ugunstige Forhold og yderligere bragte ud af Ligevægt ved de i det sidste Aar stedfundne ulykkelige Begivenheder, men skal derimod tillade mig at anbefale, at man indskrænker sig til at yde Øen en temporair Hjælp. Denne skjønnes passende at kunne gives under den Form, at Statskassen paa Betingelse af, at Øens Repræsentation vedtager de fornødne Love om en personlig Skat og en Romskat i Overensstemmelse med det ovenfor Bemærkede, for en Tid af 3 Aar overtager at dække det regnskabsmæssige Deficit, mod at den efter Udløbet af dette Tidsrum erholder de tilskudte Beløb tilbage-

betalte ved at Øen i Statskassen aarlig indbetaler Halvdelen af de eventuelle Overskud, dog uden Godtgjørelse af Renter. Det er en Selvfølge, at det ikke kunde tilstæde Øens Repræsentation uden den almindelige Bevillingsmagts Samtykke i samme Tid at vedtage en Forøgelse af Udgifterne udover det Beløb, som man har meent passende turde normeres for Fremtiden.

Commissionens andre Medlemmer, Schlegel og Tvermoes, kunne for saavidt slutte sig til hvad der ovenfor af Levy er fremsat, som ogsaa vi ere af den Formening, at de Midler, der bør anvendes for at bringe Øen St. Croix paa Fode igjen, dels bør søges i en Hjælp fra Moderlandets Side, dels i en Selvhjælp fra Øens Side gennem Indførelse af nye Skattepaalæg. Derimod have vi dels ikke kunnet anerkjende, at der i den af Levy foreslaaede Foranstaltning, hvorved Kongeriget, paa visse Betingelser med Hensyn til forskellige Udgifters Omfang og Størrelse, paatager sig i 3 Aar at dække Forskjellen mellem Øens Indtægter og Udgifter, ligger en virkelig Løsning af Opgaven, dels ikke uden en vis Reservation kunnet anbefale Indførelsen af nye Skatter.

Med Hensyn til det første af disse Punkter er Sagen nemlig betragtet i sin hele Simpeltid jo den, at man stiller en Fordring til Communen St. Croix om, at den med en vis Begrænsning skal indføre en Række Forbedringer i forskellige Retninger, hvilke [*opslag 444*] ville medføre ikke ringe Udgifter, hvormed Communens nuværende Underbalance altsaa end yderligere forøges, samtidigt med at man tilsiger den at ville dække denne Underbalance for det meget begrænsede Tidsrum af 3 Aar. Dersom der nu var nogen Sandsynlighed for, at St. Croix Stilling efter dette Tidsrums Forløb vilde være ulige gunstigere, end den nu er, vilde man efter vor Anskuelse vistnok kunne berolige sig ved et slikt Arrangement, afseet fra at den coloniale Selvstændighed gennem de stillede, categoriske Betingelser i disse Aar blev temmelig Illusorisk. Men vi ser ikke rettere, end at Opfyldelsen af en Forventning af denne Art er i høieste Grad usandsynlig og i hvert Fald overordentlig usikker. Det er naturligvis muligt, at en Række af gode Høste kunne afløse de daarlige, som de sidste Aar have bragt, men det er ligesaavel muligt, at dette ikke vil skee; det er ogsaa vel tænkeligt, at Conjunkturerne for Sukkeret med Hensyn til Priserne vilde stige, men der er ikke nogensomhelst Garanti for, at ikke det Modsatte kan finde Sted. Det rette Udtryk herfor troe vi, Commissionen har fundet ved i sin Beregning at gaae ud fra en Middelhøst, saa at hvad der indvindes ud over denne maa betragtes som en Tilfældighed, ja det tør maaskee endog betvivles, at man efter Indførelsen af frie Arbejderforhold med de forhaandenværende Kræfter vil kunne paaregne en Cultivation af Eiendommene i den Udstrækning, som nu er Tilfældet, og altsaa et saa stort Middeludbytte. Resultatet skjønne vi derfor efter al Sandsynlighed at maatte blive det, at man om 3 Aar, naar Moderlandets Tilskud hørte op, vilde staae omtrent paa samme finantsielle Standpunkt som nu, kun med Tilføielse af endel yderligere Udgifter, som Communen St. Croix havde paataget sig for at erholde denne midlertidige Hjælp fra Moderlandet, og som saaledes yderligere vilde forøge Underbalancen. Der vil da formentlig neppe, naar Colonien ikke skal gaae tilgrunde, være Andet at gjøre, end at fornye Moderlandets Forpligtelse, saaledes at den af Levy foreslaaede Løsning for os staaer kun som en Udskydning af det Spørgsmaal, paa hvilket der ved Finantsministeriets Skrivelse af 3^{die} Januar d. A. efter vor Opfattelse fordredes et for i det Mindste en længere Periode fyldestgjørende Svar.

Hvad det andet Punkt angaaer, at skabe nye Indtægtskilder gennem forøgede Skatter, da formene vi ganske vist, som alt bemærket, at Forsøg i denne Retning bør gjøres, men vi troe paa den anden Side, at de nærværende Forhold paa St. Croix paabyde en vis Varsomhed i denne Retning. Det bør jo nemlig ikke lades ude af Betragtning, at man her staaer ligeover for en Befolkning, der har lidt betydeligt under en abnorm Tilstand, fremkaldt ved 5 umiddelbart paa hinanden følgende tørre Aar, i hvilke den overveiende større Del af Besidderne har maattet stifte Gjæld, og som derpaa, da en god Høst endelig opnaaedes, hvorved der skulde bødes på de tidligere Fattigdom, saae sine Forhaabninger i saa Henseende meget reducerede ved et pludseligt Oprør, der ødelagde Eiendommene og specielt de Værker, der betingede Høstens Aftagen i rette

Tid, hvorved det paa de fleste Steder blev nødvendigt at søge nye, ikke ubetydelige Laan, til høi Rente, hvilke Høsten skal betale forlods. Det bør fremdeles erindres, at det forventede Udbytte af denne Høst er [opslag 445] svundet ikke lidet ind saavel ved dens sene Aftagen som navnlig ved de yderst uheldige Conjunctioner med Hensyn til Prisen paa Produktet. Naar man nu hertil endelig føier, at der sandsynligvis i den nærmeste Fremtid forestaaer denne Befolkning en total Omdannelse af samtlige Arbejderforhold, hvis Conseqventser det vistnok er umuligt nu at oversee, men som sikkert ikke vil formindske Udgifterne ved Eiendommenes Drift, saa turde et yderligere Skattepaalæg netop paa et saadant Tidspunkt have sine Betænkeligheder. Der er desuden et Moment, som man i det Mindste i dette Øieblik ikke kan lade ude af Betragtning, nemlig det endnu ikke fuldstændigt afgjorte Spørgsmaal, om Fællessukkerkogeriet vil vise sig at svare til de Forventninger, man nærer til det. Vi nære ganske vist de bedste Forhaabninger i saa Henseende, men Erfaringen fra ifjor maa dog i hvert Fald lade skimte Muligheden af en lignende Skuffelse iaar, hvad der da let vil kunne blive eensbetydende med, at Forsøget er mislykket. Hvilke beklagelige og maaskee gennemgribende Følger et slikt Udfald vilde have for Øens Udvikling og sandsynligvis for dens Existents som sukkerdyrkende Ø, er alt i det Foregaaende fremhævet, og under Omstændigheder som de foreliggende kan en Beregning med Hensyn til Virkningen af et nyt Skattepaalæg, der i det Mindste for en stor Del maatte knytte sig til Produktionen, kun blive meget udsikker.

Men paa den anden Side er det vor bestemte Formening, at der, saasart Forholdene have fæstnet sig saa meget, at man saavel kan oversee Følgerne af de forestaaende Forandringer i Arbejderforholdene som danne sig et paalideligt Billede af Øens sandsynlige Fremtid, navnlig med Hensyn til dens Dyrkning, bør lægge større Beslag paa dens Skatteevne end fortiden er Tilfældet. En nogenlunde paalidelig Oversigt over de herhenhørende Forhold vil man, naar Arbejderregulationerne antages hævede den 1ste October d. A., neppe kunne have før 1ste April 1881, og først ved dette Tidspunkt formene vi derfor, at man bør stille yderligere Krav til Skatteyderne end dem, der alt nu stilles til dem, idet vi iøvrigt dele den ovenfor fremsatte Anskuelse med Hensyn til Maaden, hvorpaa denne Beskatning bør iværksættes.

Det er derfor vor Anskuelse, at Colonialloven bør forandres i den Retning, at Moderlandet under en eller anden Form overtager Udredelsen af det ifølge Commissionens Opgjørelse, naar Øens Forhold ordnes paa en forsvarlig Maade, fremkommende Underskud af c. \$ 50,000, og at man dernæst, naar Overskud maatte fremkomme dels ved mulig indtrædende, gunstigere Conjunctioner, dels ved den eventuelle Etablering af nye Skatter bør søge en Refusion af saa stor en Del af denne Udgift, som man med Øens særlige Forhold for Øie maatte ansee for rigtig, gennem den ved Colonialloven forbeholdte Berettigelse for Kongerigets Lovgivningsmagt til at fastsætte de vestindiske Øers Bidrag til de almindelige Statsfornödenheder.

Stiller man sig dernæst det Spørgsmaal, under hvilken Form Understøttelsen fra Moderlandet forstandigst kunde ydes, eller med andre Ord, paa hvilket Punkt af Øens Budget Opmærksomheden fortrinsvis burde rettes, naar Talen er om, at Moderlandet skal træde støttende til, da forekommer [opslag 446] det os, at Tanken naturligt ledes hen paa en Institution, der under de nærværende Forhold lider af ikke ringe Mangler. Vi sigte herved til Militairstyrken paa Øen, hvis hele Rekrutteringsmaade for Befalingsmændenes Vedkommende er meget uheldig. Saaledes som nemlig Forholdet nu er, tilveiebringes, som bekjendt, Officerskorpset i den vestindiske Hærstyrke gennem Secondlieutenanter af Moderlandets Hær, hvilke, for saavidt de vise sig nogenlunde brugbare og ere villige dertil, efterhaanden avancere op til de høiere Charger, hvor de da forblive, saalænge de paa nogen Maade ere tjenstdygtige, eftersom Pensionsbyrden under de nærværende, økonomiske Forhold vækker store Betænkeligheder ved deres Afskedigelse. – Paa denne Maade erhverves imidlertid selvfølgelig i Reglen ikke gode Kræfter. Livet i længere Tid i det varme Clima virker som oftest sløvende og enerverende ogsaa paa Befalingsmændene, hvis Virksomhed er meget indskrænket og

ensartet, ligesom de naturligvis ogsaa ofte i andre Retninger blive stærkt berørte af de Forhold, hvorunder de leve i Colonien, hvor det, som alt antydet i Commissionens Skrivelse til Finantsministeriet af 12te Februar d. A., netop er om at gjøre at have kraftige og resolute Mænd i Spidsen for den ringe Militairstyrke, for at denne i alvorlige Tilfælde kan optræde med den Sikkerhed, Kraft og Omsigt, som er nødvendig. Endnu uheldigere stiller Forholdet sig for Underofficerernes Vedkommende, der udelukkende rekruteres af de Menige af Hærstyrken. Det tør nu vel i Almindelighed antages, at de Folk, der lade sig hverve til denne Tjeneste, ikke høre til den bedre Del af det værnepligtige Mandskab, men at det i Reglen er en Samling af Individuer, der ikke have kunnet finde sig tilrette i Hjemmet eller har lidt Skibbrud paa de Forventninger og Planer, som de have næret der. Af en saadan Samling er det saare vanskeligt at skabe flinke Underofficerer, især da de i Reglen savne enhver Uddannelse som saadanne, hvad der kun yderst ufuldkomment kan gives dem i Hærstyrken, ligesom de ogsaa i denne komme til i længere Tid at tjene som Befalingsmænd ligeover for tidligere ligestillede Kammerater. Disse Omstændigheder kunne ikke Andet end svække Befolkningens Tillid til den Beskyttelse for Liv og Eiendom, Militairstyrken kan ventes at yde, og som er et saa væsentligt Moment under Forhold, hvor en uciviliseret og derved uberegnelig Arbejderbefolkning har en saa overordentlig stor numerisk Overvægt over den besiddende Del af Befolkningen som paa St. Croix. Vi – og i saa Henseende vide vi, at vi stemme overens med Commissionens tredie Medlem – maa derfor ansee det for saare heldigt, om en Forandring i disse Forhold kunde indtræde, hvad der naturligst vilde kunne skee, naar den vestindiske Hærstyrke ikke som nu dannede en særegen, isoleret staaende Organisme, men bragtest i nærmere Forbindelse med Moderlandets Hær, saaledes at den med Bibehold af Frivilligheden som Grundlag for Tilveiebringelsen af Elementerne i samme, fra Hæren forsynedes med dygtige, specielt for slig Tjeneste egnede Førere, der efter en midlertidig, i Reglen ikke for lang Tjeneste i Hærstyrken atter traadte tilbage i deres Plads i Hæren. Med Moderlandets Overtagelse af Militairudgifterne paa St. Croix vilde en slig Ændring af de nu stedfindende Forhold kunne bringes i en naturlig Forbindelse, og der vil saaledes derved foruden en Ligevægt mellem [opslog 447] Øens Indtægter og Udgifter i den nærmeste Fremtid opnaaes en ikke ringe Forøgelse i den Sikkerhed mod Uroligheder, som er af saa stor Betydning for Udviklingen af Foretagelsesaanden og overhovedet af alle Forhold, der betinge Fremgang i Velstand.

Vi have naturligvis ikke været blinde for, at Conseqventzen af dette Skridt vilde være den samme Foranstaltning for St. Thomas Vedkommende, da den vestindiske Hærstyrke selvfølgelig maa udgjøre en Enhed, men ogsaa for denne Øs Vedkommende gjøre de samme Forhold, om end i noget ringere Grad, sig gjældende. Denne Conseqvents forekommer os imidlertid ikke at kunne tillægges nogen afgjørende Betydning. Vistnok er det jo saa, at ogsaa Communen St. Thomas i de sidste Aar har været i Tilbagegang i Velstand, idet Indtægterne ere tagne betydeligt af, da Byen paa Grund af den stroe Udvikling af Communicationsmidlerne ikke længer indtage den prædominerende Stilling, den tidligere havde som Centralpunkt for hele Handelen paa Vestindien, medens Udgifterne ere stegne betydeligt ved en paaskjønnelsesværdig Stræben efter at sprede Oplysning over alle Samfundets Klasser gennem et velordnet Skolevæsen. I denne Omstændighed, der for det sidst forløbne Aar har medført en Underbalance, der efter Gouvernementets Angivelse er c. \$ 5000, ligger der jo vistnok en Mulighed for, at Tilskudet til de almindelige Statsfornödenheder for denne Øs Vedkommende i Fremtiden maa sættes noget lavere end hidtil. Men i Bestemmelsen af dette Tilskuds Størrelse har Kongerigets Lovgivningsmagt jo stedse et Middel til at ophæve eller eventuelt i hvert Fald saa meget som muligt at formindske Udgifterne til Militairstyrken paa Øen, ligesom ogsaa det Tilsyn med og den Indflydelse paa Lovgivningsarbejdet, som Regjeringen udøver med Hensyn til de vestindiske Anliggender overhovedet, yder en tilstrækkelig Garanti for, at et eventuelt Overskud ikke vil blive anvendt ud over de til Øernes Tarv absolut nødvendige Foranstaltninger.

I Henhold til hvad saaledes ovenfor er udviklet, tillade vi os at udtale den Formening, at en Løsning af det her foreliggende Spørgsmaal paa en for Øernes Fremtid betryggende og samtidigt til Statskassens Tarv muligst Hensyn tagende Maade vil kunne skee ved følgende Bestemmelser:

1. At Statskassen overtager Udgifterne ved den paa de vestindiske Øer fornødne Militairstyrke.
2. At der fra 1ste April 1881 paa St. Croix indføres dels en Indkomstskat (Formue- og Leilighedsskat), dels en Romskat i Overensstemmelse med hvad der ovenfor derom er fremsat.
3. At der ved Bestemmelse af hver af de almindelige Statsfornødenheder tages ethvert efter de nævnte Communes øieblikkelige, finantsielle Status muligt Hensyn til, at den ved [opslag 448] Overtagelsen af Militairudgifterne foranledigede Byrde for Statskassen bliver saa ringe, som kun gjørligt.

F. Schlegel

Levy

Tvermoes

/P: Løvenørn
